

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

APRIL 11th, 1963 — No. 591 — 18th YEAR OF PUBLICATION

Laat na de sabbat, tegen het aanbreken van de eerste dag der week, ging Maria van Magdala en de andere Maria het graf bezien. En zie, er kwam een grote aardbeving, want een engel des Heren daalde uit de hemel neder en kwam nader, en hij wentelde de steen weg en zette zich daarop. Zijn uiterlijk was als een bliksem en zijn kleding wit als sneeuw. En de bewakers werden door vrees voor hem bevangen en zij werden als doden. Doch de engel antwoordde en zeide tot de vrouwen: Weest gij niet bevreesd; want ik weet, dat gij Jezus zoekt, de gekruisigde. Hij is hier niet, want Hij is opgewekt, gelijk Hij gezegd heeft; komt, ziet de plaats waar Hij gelegen heeft. En gaat terstond op weg en zegt Zijn discipelen, dat Hij is opgewekt uit de doden. En zie, Hij gaat u voor naar Galilea; daar zult gij Hem zien. Zie ik heb het u gezegd.

Mattheus 28:1-7

Painting by Christoffel Overvoorde

"Hij is hier niet, want Hij is opgewekt . . ."

Dit spreek ik evenwel uit, broeders: vlees en bloed kunnen het Koninkrijk Gods niet beërven en het vergankelijke beerft de onvergankelijkheid niet. Zie ik deel u een geheimenis mede. Allen zullen wij niet ontslapen, maar allen zullen wij veranderd worden, in een ondeelbaar ogenblik, bij de laatste bazuin, want de bazuin zal klinken en de doden zullen onvergankelijk opgewekt worden. Want dit vergankelijke moet onvergankelijkheid aandoen en dit sterfelijke moet onsterfelijkheid aandoen.

En zodra dit vergankelijke onvergankelijkheid aangedaan heeft, en dit sterfelijke onsterfelijkheid aangedaan heeft, zal het woord werkelijkheid worden, dat geschreven is: De dood is verzwolgen in de overwinning.

Dood, waar is uw overwinning?

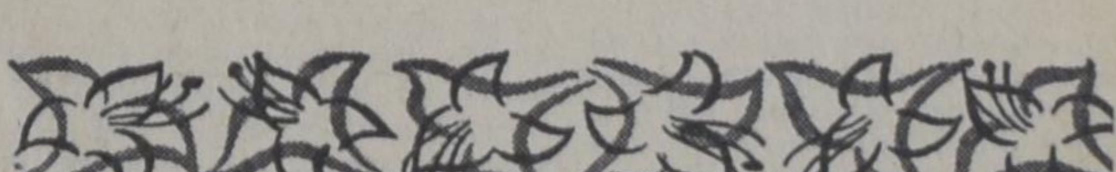
Dood, waar is uw prikkel?

De prikkel des doods is de zonde en de kracht der zonde is de wet. Maar Gode zij dank, die ons de overwinning geeft door onze Here Jezus Christus.

I Corinthiers 15:50-57

PASEN

Wij staan, Heer, bij Uw wijdgeopend graf,
verbijsterd, door dit machtig overwinnen,
en schouwen in de duist're ledigheid daarbinnen,
waar Gij het einde droegt van onze schuld en straf.

Gij naamt het leven weer, daar Gij het eenmaal gaf
in naamloos lijden èn in eindeloos beminnen,.
En maaktet Gij het sluitstuk van Uw heilswerk af —
zo vraagt Gij nu van ons, met U, nieuw te beginnen.

Opnieuw beginnen, zoals Gij . . . De zon is nauw
ontwaakt,
Voor dat de naad're dag ons wankel pogen wraakt
en 's levens stroom ons van U af zal sleuren.

Laat dan, o Heer, Uw graf zijn óns begin.
Dan zal ons eigen graf, bij 't oop'nen van zijn deuren,
voor ons de toegang zijn Uw wijde hemel in.

C. Speijer

The painter CHRISTOFFEL OVERVOORDE

Many Calvinist Contact *readers know about the hardships of immigration. A comparatively new-arrival, Christoffel Overvoorde, who has been here five years, overcame them, and is at present developing himself as a painter. He is living in Holland, Michigan, U.S.A., and is married to the former Miss Greta Duifhuis, of Vancouver, B.C.*

His job is that of a commercial artist but in his spare time he likes to paint and draw, and occasionally practices etching. Recently the Grand Valley Artists Association invited him to show his collection which included about 60 of his works. This invitation may certainly be considered as a recognition of the many interesting aspects of his work.

Christoffel Overvoorde - "Chris" to his friends - is 28 years of age. He was born at Capelle aan de IJsel, moved to Kralingseveer, a small village bordering the city of Rotterdam, and lived there until the time of his emigration to the United States. As a schoolboy he was already very much interested in drawing. He once made a caricature of one of his teachers, Mr. De

(See last column)

Kruyf, of De School met den Bijbel, *which impressed the "victim" so much, that the latter decided to keep it. Chris would have liked to attend an art school in order to develop his talents, but coming from a large family made this impossible, and Chris found himself a job after having finished the Christian Technical School, at the Gordelweg, Rotterdam. He became a fitter on a shipyard, N.V. Piet Smit's Machinefabriek & Scheepswerf, also of Rotterdam. Once in a while his boss assigned him to go out on one of the newly built ships for a test-run, and maybe these one-day trips to the North Sea intersted him in the lands behind the horizon.*

Once in Grand Rapids, he discovered the opportunities offered to him by evening courses, and so he enrolled at the Kendall School of Design for a three year course. At night he worked at Keeler Brass, well known to many Calvin students. He usually worked 30 hours a week, and when he got home, after 2 a.m. he studied and painted. It was a hectic life but he completed his study in 2 years which included summer courses in his crowded schedule. Why Chris came to the States? "Holland is so small," he once told me. Now he lives in a trailer in Holland, Mich. (population 25.000), and he seems to enjoy it there.

Andy Velthoen

"BLOW, GABRIEL, BLOW!"

Een Paasverhaal

DOOR TINI VAN AMEYDE

PASEN. De klank van het woord is voor Susan Vander Giessen genoeg om het visioen op te roepen van een zonovergoten morgen... van mensen met stralende gezichten, die elkaar toeroepen: "De Heer is waarlijk opgestaan!"... van een eensgezinde stoet, optrekkend naar een kerk, waarvan de deuren wijd-open staan... van feestklokken, die hun machtige boodschap uitdragen over stad en land...

Susan is nu oud en wijs genoeg om te weten, dat ze zó'n Pasen wel nooit beleven zal. Tenminste niet in deze wereld. Maar de droom is een kostbaar bezit. En er is één ding, dat alle ellende en verscheurdheid van dit bestaan haar niet kan afnemen: het geloof in Iemand, die sterker was dan de dood en die zal terugkomen op zo'n zonnige morgen om de wereld te vernieuwen. In een Paaswereld.

Het zou tekort doen aan de verdiensten van vele predikanten, om te zeggen, dat zij aan Susan's droom niet bijgedragen hebben. Jaar op jaar predikten zij met gloed het evangelie van het lege graf en de opgestane Heer. Zij geven haar de troost mee van het koninklijke woord: "Zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld." Maar de beste Paaspreek, die Susan tot nog toe gehoord heeft en die voor haar onvergetelijk is, werd niet op Pasen uitgesproken en ook niet in een kerk. Zelf noemt ze het schertsend een hagepreek. Luister.

— — — — — — — — — — — —

Laat op een broeiend-warme Zaterdagmiddag was Dick Vander Giessen met vrouw en dochtertje gearriveerd in zijn zomer-residentie. Het was een kampeerterrein aan de oever van een der mooiste meren in het binnenland van British Columbia. Nog stijf van de rit, begonnen de vacantiegangers dadelijk met het opzetten van hun tent. Drie weken van luieren en genieten lag voor hen. Het weer was veelbelovend en de omgeving niet minder.

In record-tijd stond hun tenthuisje recht, in de schaduw van knoestige appelbomen. Vlak naast hen, aan weerskanten van de smalle weg naar het "strand", bloeiden bloemen en heesters in een overvloed van felle kleuren. Zoet was de lucht door de geur van rijpende vruchten. Hier was het hartje van de zomer: een verrukking voor ieder, die de rest van het jaar in een stoffige stad moet wonen! Dick werd plotseling zo begeesterd door het vooruitzicht van een ongedwongen zigeunerleven in al die pracht, dat hij zijn vrouw een gevoelige ruk aan haar pony-staart gaf.

"Toe, hou nu op met je geploeter... neem eens een diepe teug van die lucht! Dit is het, waarnaar je maanden hebt gesmacht, mekind, laat er geen minuut van verloren gaan... Vooruit, dan nemen we nog een duik voor het supper!"

Bij het toevende licht zaten ze 's avonds te lezen, toen een al wat oudere man in een sporthemd naar hen toekwam. Hij stelde zich voor als een Mr. Davidson, die namens zijn kerk lectuur rondbracht en de kampeerders kwam uitnodigen voor de dienst op Zondagmorgen. Prettig verrast accepteerde Dick de uitnodiging en liet zich de weg uitleggen naar het natuurstenen kerkje, dat hij reeds vanaf de highway had bewonderd. Als een richtingwijzer naar het éne nodige rees daar de ranke toren op een heuvel, dichtbegroeid met dennen. Mr. Davidson kon prat gaan op een kerkje, dat — althans wat het uiterlijk en de zetting betrof — een juweel was. "En," zei Dick droog, toen de man hen na een levendig gesprek verliet, "als alle leden zo zijn als hij, dan is het ook voor de rest een juweeltje!"

De Zondag bloeide open in blauw en goud. Het was een dag, zoals elke kampeerder bij het ontwaken hoopt te zien. De kleine Marian werd met de vogels wakker en gaf haar ouders geen schijn van kans om te vergeten, dat ze "uit" waren. Dank zij haar zat de hele familie al vroeg aan het ontbijt en vond zo onverwacht een paar vrije uren.

Na kort beraad trok Susan haar dochter een speelpakje aan en installeerde haar echtgenoot in een luie stoel. "Koffie om tien uur, James!", gaf ze minzaam haar order. En met een armzwaai: "Ik ga even op onderzoek, daar boven... ben op tijd terug!" Voor Dick een woord van protest kon uiten, verdween ze tussen de struiken, een tenger figuurtje in zachtgeel. Haar man worstelde zich overeind, zijn mond open, maar liet zich toen schouderophalend weer zakken: het was vacantie en het was zijn vrouw. Als die een plannetje had, dan waren geen zes paarden in staat om haar tegen te houden...

Met verende stappen ging Susan de weg naar het meer. Haar ogen speurden de zijpaden af, die links omhoog leidden, de heuvels in. Welk pad zou ze nemen? Hier ergens moest ze afslaan, daar was ze zeker van. Toen ze de vorige middag aan het zwemmen was, had ze vanuit het water iets wits zien glazen, hoog boven het strandje. Verwonderd had ze gepeinsd, wat het wezen kon. Een gedenkteken... wel, wat kón het zijn op zo'n vreemde plaats waar niemand woonde?

Bij een bungalow, nog in diepe rust gedompeld, sloeg ze een paadje in. Het kronkelde in ontelbare bochten en werd smaller en smaller, naarmate ze hoger kwam. Vastberaden klom ze verder, het moest toch ergens uitkomen en als ze eenmaal boven was, zou ze wel een andere weg terug vinden. Een laatste bocht, daar eindigde het paadje... in het niets. Ze stampvoette verontwaardigd — dit was géén manier — tot ze een vaag voetspoor langs de rand van de kloof ontdekte. Hier was ook door anderen gelopen.

Verder en verder ging ze, trachtend om niet in de diepte te kijken. Het spoor leidde nu steil omhoog, ging — merci! — bij de rand vandaan, draaide om een groep lage bosjes heen en... daar was de top. En op die top, uitgelegd in een volmaakt vierkant, een kleine begraafplaats, aan drie zijden omzoomd door bomen en hagen, de vierde open naar het meer.

Susan stond stokstil van bewondering. Wat een vredige plek, wat een schoonheid! Ze zuchtte ervan: het was moeilijk om te geloven, dat dit een dodenakker was. Het uitzicht over het blauwe meer en de wazige heuvels aan de overkant was adembenemend. Niets drong zich op, dat het gezicht belemmerde, naar de verten en naar de luchten. Dit was een plekje, waar de aarde de hemel raakte, in letterlijke zin. Ze dacht aan woorden, die ze vroeger eens gelezen had: "ik zal blijven dromen van de klare lentehemel boven mijn open graf." Die hadden hier geschreven kunnen zijn...

Ze drentelde tussen de graven door, las een opschrift, bukte zich om enkele gevallen bloemen in een vaas te schikken. En al die tijd wist ze haar koers geleid naar het witte beeld in de hoek, het dichtst bij de rand van het plateau. Was ze daarvoor niet gekomen, gedreven door nieuwsgierigheid?

Het was een engel, op een laag voetstuk. Maar, stelde ze meteen vast, niet het type, dat je zo dikwijls op begraafplaatsen aantreft: de vleugels droevig gevouwen of de vinger op de lippen, wacht houdend over een geliefde dode. Aan deze stoere engel was elke sentimentaliteit vreemd. Zijn linkerhand wees over het meer en met de rechter stak hij fier een bazuin omhoog en blies... en blies, uit alle macht!

Geboeid staarde ze naar deze hemelbewoner, die er door-en-door aards uitzag, naar de lijn van de kin, zo strijdvaardig geheven, naar de vrolijk bolle wangen. Ja, vrolijk! Wie dit gemaakt had, was een kunstenaar, die er kennelijk in geslaagd was zijn vreugdevolle verwachting in steen uit te beelden. Ze zou niet verbaasd zijn geweest, als de kleine engel plotseling een triomfantelijke stoot op zijn bazuin gegeven had. Hij leefde.

Haar ogen dwaalden naar de naamplaat. "George William Davidson, 1930 - 1952. I am the resurrection and the life." Een jongeman van 22 jaar, misschien verongelukt. Davidson, waar had ze die naam kortgeleden gehoord? Ze dacht ingespannen na, waardoor ze de voetstappen achter haar pas op het laatste moment hoorde. Geschrokken wendde ze zich om... maar glimlachte dan, gerustgesteld, naar de grijze dame, die op haar toekwam.

Toen ze naast haar stond, zag Susan, dat ze nog niet ouder kon zijn dan een jaar of zestig. Ze was blootshoofds, maar verder keurig gekleed in een donkerblauw mantelpak, witte handschoenen... geen vacantieganger, raadde Susan. Vriendelijk beantwoordde ze de groet en vroeg toen hoopvol: "Woont U in het dorp? Kunt U me misschien iets vertellen over deze jongeman of over de beeldhouwer, die dit gemaakt heeft? Ik vind het een prachtig stukje werk!"

Er gleed een glimlach over het gezicht van de vrouw. Haar blik hechtte zich enkele seconden aan de kleine engel. Het was een liefkozing. Zacht zei ze: "Maar natuurlijk... ik kan U alles vertellen wat U weten wilt. Ik ben Mrs. Davidson, de moeder van George William."

"Nee!" in pijnlijke verrassing klapte Susan een hand voor haar mond. "Wat spijt me dat, ik wil niet..." Maar de oudere vrouw wuifde haar gestamelde verontschuldigingen weg. "Het is goed. Hoe kon U het weten? Ik kan er wel over praten... het is nu negen jaar geleden. Kom, ga even zitten!" Ze leidde Susan bij de arm.

Vanaf de houten bank zagen ze zwijgend uit over het rimpelloze watervlak. Geen blad bewoog, nauwelijks hoorbaar klonk de roep van een vogel. De stilte groeide. Toen sprak de vrouw, in een duidelijke poging om Susan's verwarring weg te nemen. "Wat een kostelijke Zondag, is het niet? Ik mag graag, voor we naar de kerk gaan, even hier boven rondwandelen. Mijn man en ik wonen vlakbij, weet U... halverwege het pad, hebt U ons huis niet gezien? Het is wat achteraf, maar heerlijk rustig en ver van het geroes op de highway."

Het woord "kerk" deed iets klikken in Susan's herinnering. "Nu weet ik het!" zei ze spontaan. "Ik heb gisteravond kennisgemaakt met een Mr. Davidson op het kampeerterrein, hij is vast familie van u! Hij bracht ons een uitnodiging voor de kerkdienst en we hadden een heel gesprek met hem."

De vrouw lachte even om haar opgetogenheid. "Wel, ik kan de beschuldiging niet ontkennen... hij is mijn man! Wij zijn practisch oude vrienden, merk ik, al weet ik uw naam niet..."

Het verhaal van George William was nog verdrietiger dan Susan zich had voorgesteld. Hij was een jongste zoon en een begaafd student, als aanstaand dokter de trots van zijn vader. Tijdens een vacantie thuis werd hij door een dronken toerist aangereden en dood achter het stuur vandaan gehaald. De ander had slechts lichte verwondingen.

"Het heeft vijf jaar geduurd, voor mijn man over de verbittering heen was... hij kon het maar niet aanvaarden." Mrs. Davidson's stem beefde en Susan's hart kromp ineen van medelijden. "Toen heeft hij, door een wonder van God, weer licht gezien. En het eerste, dat hij deed, was naar Toronto reizen om een beeldhouwer, die hij eens ontmoet had, opdracht te geven dit monument te maken. Hij..." Ze brak af, keek vorsend in Susan's gezicht. "U bent toch een christen?" Deze knikte. "Wel niet van uw kerk, Mrs. Davidson, maar dat doet er op deze plaats al heel weinig toe..."

De oudere vrouw wees naar het beeld. "De engel is een geschenk voor mij. Van mijn man. Het was zijn antwoord op de bijbeltekst, die ik — alleen — vijf jaar tevoren voor onze zoon had uitgekozen. "Ik ben de opstanding en het leven." De engel is Gabriel, die voor de troon van God staat. Op de dag, dat onze Heer terugkomt, zal hij de bazuin blazen om Hem aan te kondigen en de doden tot nieuw leven te wekken. Dikwijls, wanneer ik hier ben, stel ik me voor hoe dat zal wezen: een machtige bazuinstoot, die over de hele aarde gehoord wordt, en dat Jezus, verschijnend in glorie op de wolken. Onze zoon zal Hem zien komen, zodra hij zijn ogen opslaat... want hij zal zó ver kunnen kijken van hieruit, over het meer en de heuvels aan de overkant!" Haar hand maakte een zwiepende beweging, die lucht, land en water scheen te omvatten.

Susan zat als aan de bank genageld, starend naar de kleine engel. Gabriel... het antwoord van een man, die zijn God terugvond, op het rotsvaste geloof van zijn vrouw. George William, de jongeman, die naar de overtuiging van zijn ouders één van de eersten zou wezen om de Here Jezus te zien. Was zijn uitzicht niet onbelemmerd?

Ze keek over het water en meende voor een ogenblik zilveren legerscharen te zien glinsteren tegen het nevelblauw. Hoe was het ook verder? "Zo houd ik mij gereed... tot eens mijn stenen lippen amper hoorbaar de bazuin zullen blazen als een groet." Hij komt, de Opgestane, zo zeker als Zijn woord daar op die naamplaat staat gebeiteld. Hij komt, en voor al de Zijnen zal het Pasen wezen zonder eind. Dood, waar is uw overwinning?

Ze kwam met een schok terug tot de werkelijkheid, toen de vrouw naast haar vervolgde: "Het heengaan van onze zoon werd later ook de aanleiding, dat mijn man zich beschikbaar stelde om bijbelse lectuur te verspreiden onder de zomergasten. Maar... ik moet nu heus naar huis, anders komt hij me nog zoeken. We zien u straks toch in de kerk? Dan kunnen we de kennismaking na de dienst voortzetten!" Haastig nam ze afscheid van Susan, die haar bleef nakijken tot ze in de laagte was verdwenen. Pas toen wierp ze een schuldige blik op haar horloge: de tijd was omgevlogen. Ook zij moest zich nu haasten. Dick zou zich ongerust maken...

Maar ze wist, dat ze niet kon vertrekken zonder een groet aan de fiere kleine engel, die plotseling zoveel voor haar betekende: de belichaming van wat ze elke Zondag beleed. "Ik geloof de wederopstanding des vleses en een eeuwig leven." Geen wonder, dat Mrs. Davidson haar eerst gevraagd had of ze een christen was! Voor anderen zou haar uitleg immers zinloos geweest zijn. Op z'n best een aandoenlijk verhaaltje, dat men aanhoort met superieure toegeeflijkheid.

Ze liep om het lage voetstuk heen en streelde de blanke lokken, sloot haar vingers om de geheven bazuin. Blij zong haar stem door de stilte. "Blow, Gabriel, blo-ow! Zul jij hier nog op je post staan op de morgen, dat George William zijn ogen open doet, als de echte Gabriel blaast? Wie weet... je bent geboren uit een onverwoestbaar geloof!"

Het grintpad was minder steil en heel wat breder dan dat, waarlangs ze kwam. Ze haastte zich... daar schemerde al tussen hoge bomen het huis van de Davidsons. Vluchtig dacht ze aan haar klimtocht. Spijt had ze er niet van... die had slechts geholpen om de suprise van de top groter te maken. Op de kampplaats stond Dick naar haar uit te zien, een glimmend-gewassen dochter aan de hand. "Waar blijf je nou toch, dwaas kind? Ik haalde me al van alles in m'n hoofd! Je moet drommels-vlug opschieten, anders kunnen we niet meer naar de kerk."

Susan verdroeg zijn toorn met ongewone gedweeheid. "Stil maar, stil maar... we zijn al op weg! Dat wordt dan mijn tweede preek voor vandaag..." En om het hoekje van de tent, tegen zijn verbluft gezicht: "De eerste was een hágepreek... met een tekst uit 1 Kor. 15...."

Christus - Overwinnaar

Donk're wolken pakken samen,
Sions glans verduistert snel;
Angstig wacht de mens Gods "Amen".
Spanning stijgt tot toppunt in de hel.

Helse machten slaan ten aanval,
Satan zelf treedt aan de spits.
Hij, aan 't kruis, zal Hij het halen?
En volbrengen Gods gericht?

D'aarde kreunt door zware lasten —
Lichten doven één voor één;
Ja, zelfs 't eeuwig Licht der lichten:
Hij laat Zijn dierb're Zoon alleen.

Zal Hij 't halen, zal Hij het winnen?
En verslaan des duivels dood?
Hoor! Een kreet — diep uit Zijn binnen:
"Mijn God! Waarom alleen in deze nood?"

Gods machtig' handen grijpen in het doek der vaad'ren
En scheuren het van boven naar beneen —
En door de barst in deze schauw verkregen,
Stort 't licht der eeuw'ge liefde heen.

En daar, aan 't kruis, zie daar de Koning!
Ja, Hij versloeg al Satans macht.
En uit Zijn borst galmt het tot 's Heren woning:
"O, zie, Mijn Vader! Het is volbracht!"

Carl A. Schouls

Economische Toestand

Volgens berichten in de Canadese pers is het tempo van zowel de Canadese als de Amerikaanse economische ontwikkeling thans lager dan in 1962. Niettemin blijven de economische vooruitzichten op korte termijn gunstig. In Amerika is de industriële produktie die in de periode januari-september 1962 met 5% was gestegen, thans weer wat teruggelopen. Men meent dat er in de afgelopen 3 maanden van een stagnatie kan worden gesproken. Afgezien van een hogere omzet in auto's is er geen enkele sector van de Amerikaanse economie waarin zich enige opleving voordeed. In dit verband merkt de Amerikaanse National Industrial Conference Board het volgende op: "De normale lijn van de conjunctuur moet een opwaartse richting hebben. Wanneer de industriële produktie niet verder toeneemt en het verschil tussen de werkelijke en de potentiële produktie steeds groter wordt, doen zich recessieverschijnselen voor. Bovendien neemt bij een dergelijke toestand het tekort aan werkgelegenheid toe."

In Canada is in de periode januari-augustus 1962 de industriële produktie met 5,6% gestegen. Nadien kan van een stijging niet meer worden gesproken Toch is de economische activiteit in het algemeen niet verminderd en het ziet er naar uit dat dit op korte termijn niet zal gebeuren. De omzetten van de detailhandel zijn in Canada sedert februari 1961 met 11% gestegen. De werkloosheid, uitgedrukt in een percentage van de beroepsbevolking, is echter nog steeds tweemaal zo hoog als in de hausse van 1950 tot 1957. De veerkracht van Canada's conjunctuur moet, meent men, vooral worden toegeschreven aan de devaluatie van de dollar.

De Bank of Nova Scotia meent dat de conjunctuurfase waarin Canada zich bevindt geen dalende, maar een horizontale lijn vertoont. De conjunctuur in Noord-Amerika zou, aldus sommige economen, zich bevinden in de vertragende fase van een lange golfbeweging. De lange golf die, zo stelt men, na de tweede wereldoorlog begon, bereikte de top omstreeks 1955. Een nieuwe opgang van de conjunctuur op lange termijn zou alleen kunnen worden veroorzaakt door een nieuwe periode van hogere investeringen en consumptie of van een snelle groei van de bevolking. Het één noch het ander zou vóór 1970 te verwachten zijn. Men meent dan ook dat het niet onmogelijk is dat Canada's huidige lichte recessie aan het eind van dit jaar slechts door een zwakke economische opleving zal worden gevolgd.

(N.C.K.v.K.)

WERFT ABONNEES VOOR CALVINIST-CONTACT !

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489
Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).
Managing Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.
All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Ingezonden

"Wie kan neutraal zijn in de strijd tussen goed en kwaad?"

Bovenstaande vraag was beslist niet slechts een rhetorische vraag, toen die op 25 maart, 1963, gesteld werd aan Chief Justice J. C. McRuer van het Hooggerechtshof van Ontario. Vragensteller was Mr. B. J. MacKinnon, Q.C., B.C.L., advocaat voor de Christian Labour Association of Canada, die op deze dag het hoger beroep van de C.L.A.C. aangaande de weigering van de Ontario Labour Relations Board om aan een der C.L.A.C.'s afdelingen "certification" te verlenen, aan het Supreme Court of Ontario voorlegde. Bijgestaan door Mr. B. A. Kelsey, bar., zijn assistent, presenteerde Mr. MacKinnon hier het resultaat van letterlijk dagen en dagen werk nodig voor de voorbereiding.

In november 1961, wees de Ontario Labour Relations Board voor de derde maal een aanvraag om certification voor een C.L.A.C. afdeling van de hand, omdat, volgens de Board, de afdeling omreden van het aangesloten zijn bij de C.L.A.C., discrimineerde op grond van geloof of overtuiging. Over deze afwijzende beslissing is de laatste tijd wel het een en ander gezegd en geschreven.

Hoewel het wel duidelijk is, dat de C.L.A.C. zonder de certification zeker als wettige vakbond kan werken, is de afwezigheid er van soms wel een obstakel omdat het telkens weer als argument wordt gebruikt door de "neutrale" bonden, om de C.L.A.C.'s reputatie te bekladden.

Vooral echter, stelde deze beslissing een precedent dat zeer ernstige gevolgen zou kunnen hebben voor alle vormen van Christelijke actie, daar onder anderen de grondwettelijke vrijheid van organisatie op zijn minst werd beknot. Deze en andere overwegingen leidden er toe, dat spoedig na het afkomen van de beslissing van de Labour Board, appèl werd aangetekend, en na veel noodzakelijk oponthoud vond dan eindelijk op 25 maart de officiële zitting van het Hooggerechtshof plaats. De gehele dag was voor het beroep gereserveerd.

Drie uur lang was Mr. MacKinnon aan het woord. De schriftelijke samenvatting van zijn betoog, dat ook aan de Chief Justice werd overhandigd, besloeg niet minder dan 21 getypte pagina's, en de inhoud getuigde van wel zeer grondig en uitgebreid vooronderzoek. De kernpunten van zijn betoog waren dat de Labour Board niet alleen haar bevoegdheden overschreed, maar ook handelde op een wijze die volkomen in strijd is met de meest elementaire rechtsbegrippen, en bovendien schuldig was aan een zekere hoeveelheid vooroordeel.

Het is beslist de moeite waard te trachten een zo nauwkeurig mogelijke vertaling van enkele der belangrijkste zinsneden aan u voor te leggen. Zo zei Mr. MacKinnon bijvoorbeeld dat het feit dat de Labour Board weigerde de aan hen voorgelegde bewijzen te aanvaarden, bewijzen waarvan het tegendeel niet gebleken was, in feite een weigering inhield het onderzoek in te stellen waartoe de wet het verplicht, hetgeen inhoudt dat de Labour Board weigerde haar bevoegdheden uit te oefenen. Hierin handelde de Labour Board in strijd met de juiste toepassing van het recht.

Even ter verduidelijking: toen de C.L.A.C. voor de Labour Board verscheen voor deze bepaalde afdeling, bracht de C.L.A.C. getuige na getuige naar voren, die elk uit eigen ervaring vertelde, dat er nooit gediscrimineerd was door de organisatie, en dat er ook geen plannen bestonden om ooit te discrimineren, ieder kon lid worden die beloofde door het tekenen van een lidmaatschapskaart, dat hij de statuten zou eerbiedigen. Dit bewijs nu, werd door de Labour Board volkomen verontachtzaamd.

Mr. MacKinnon legde de vinger op de zere plek toen hij in klare taal zei: "Het bewijs dat naar voren werd gebracht stelde onomstotelijk vast, dat de afdeling in kwestie niet discrimineerde en nooit gediscrimineerd had. Toch kwam de Labour Board in een onsamenhangende uitspraak tot een andere conclusie."

Er was ook geen woord frans bij, toen Mr. MacKinnon de bewoording van de uitspraak van de Labour Board aan de kaak stelde met enige letterlijke aanhalingen, en verklaarde dat het gedeelte van de wet welke de Board als grond voor de weigering gebruikte: "...niet zegt dat de Board geen certification zal verlenen aan een vakbond die **'misschien'** discrimineert', of die **'zou kunnen** discrimineren', of die **'naar de mening van de Board** discriminerend zou kunnen optreden'. Het gedeelte van de wet zegt: 'Indien de organisatie discrimineert'. Indien de Board op juiste wijze het recht toepast, moet dit de bevinding zijn, als een nu aanwezig, bestaand feit, gebaseerd op bona fide, concreet bewijs. Verklaringen van betrouwbare getuigen die, zoals deze mannen, een overtuiging zijn toegedaan, kunnen en mogen onder de wetgeving niet zo licht worden terzijdegesteld."

Heel merkwaardig was het, uit de mond van Chief Justice McRuer te vernemen de uitspraak: "I don't think there is such a thing as a neutral union", oftewel: "Ik geloof niet dat er zo iets bestaat als een neutrale vakbond". Dit was in verband met het feit dat de Labour Board het op zich genomen had in de beslissing van november 1961, om de "neutraliteit" van zekere vakbonden te verdedigen.

Zeker haast zo merkwaardig was het, de Chief Justice tot drie maal toe te horen verwijzen naar Mr. David Archer, Voorzitter van de Ontario Federation of Labour, waar Mr. Archer alle steun van de O.F.L. had beloofd in de strijd tegen het Communisme. Chief Justice McRuer vroeg zich hardop af, of dit dan niet betekende dat de O.F.L. discrimineerde, en geen certification mocht hebben, afgaande op de beslissing van de Labour Board. In dit verband zei hij ook nog dat het onbestaanbaar zou zijn regels te hebben die we wel op een Christelijke organisatie zouden toepassen, maar niet op een andere.

Op duidelijke wijze gaf Mr. MacKinnon een samenvatting van de Christelijke beginselen, zoals deze in de statuten van de C.L.A.C. worden uiteengezet. Zeer nadrukkelijk werd hiermee gecontrasteerd de beginselen die gevonden worden in de statuten van de andere organisaties. Als voorbeelden werden o.a. aangehaald de statuten van de als Communistisch georienteerd bekend staande "Mine, Mill & Smelter Workers Union", en ook van de "International Association of Machinists". Letterlijk wordt in beide constituties gesproken van de klassestrijd, en letterlijk ook spreken beide constituties er van, dat zij zich **daarop** baseren.

Mr. MacKinnon zei hier van: "Het bewijst slechts, dat geen vakbond strikt neutraal is, en, in een democratie, wie kan neutraal zijn in de strijd tussen goed en kwaad?"

En voorts: "Dit legt er slechts de nadruk op, dat vakbonden een standpunt innemen op aangelegenheden, die geloofsovertuigingen betreffen, en waarmede al hun leden zeer zeker niet instemmen, doch dat heeft de Ontario Labour Relations Board er niet van weerhouden, hen certification te verlenen. Vakorganisaties bestaan niet maar in een antiseptisch vacuum, en de mening die deze organisatie, (de C.L.A.C.), is toegedaan, wordt veel meer algemeen begrepen, aanvaard, en zelfs erkend door onze wetgeving, dan de mening die door de statuten van de Mine, Mill & Smelter Workers naar voren wordt gebracht. Indien dit land niet staat op deze algemene beginselen, hoe zij dan ook worden beschreven, dan is zij inderdaad in moeilijkheden om zich te verdedigen tegen de aanslagen van vreemde ideologieën zoals communisme en fascisme."

Het betoog van Mr. MacKinnon, en natuurlijk ook de schriftelijke samenvatting er van, bevatte niet minder dan 25 verwijzingen naar, en aanhalingen van, uitspraken van gerechtshoven en legale documenten.

Hierna kwam Mr. Joseph Sedgwick, Q.C., advocaat voor de Ontario Labour Relations Board, aan het woord, met slechts enkele opmerkingen, die niet langer dan een minuut of twintig in beslag namen. Hij zeide ook, weinig meer aan de uiteenzetting van Mr. MacKinnon te kunnen toevoegen. Feitelijk noemde Mr. Sedgwick alleen de drie gedeelten van de C.L.A.C. constitutie waartegen de Labour Board bezwaar had, en als discriminerend beschouwt. Verwijzing werd gemaakt naar de voorwaarden voor lidmaatschap, het gebed en de Schriftlezing op afdelingsbijeenkomsten, en de vermelding van de Zondag als rustdag.

Na nog een korte gedachtenwisseling tussen de Chief Justice en de beide advocaten, werd om kwart voor vier 's middags de zitting beëindigd.

Wat de C.L.A.C. nu dus gedaan heeft, is de Supreme Court te verzoeken, de uitspraak van de Ontario Labour Relations Board terzijde te stellen. Tegen de uitspraak van de Chief Justice, die wellicht pas over enige tijd bekend zal worden, kan door de partij die in het ongelijk wordt gesteld, beroep worden aangetekend bij een volledige zitting van het Hooggerechtshof.

Voor het ogenblik kunnen wij slechts dankbaar zijn dat de zaak van de C.L.A.C. op een dergelijke bekwame wijze werd verdedigd, en het was wel duidelijk dat ook de twee advocaten, Mr. MacKinnon en Mr. Kelsey, op het pad van de C.L.A.C. waren geplaatst.

A. Kuntz.

DE VERKIEZINGSUITSLAG

Bij het verschijnen van dit nummer van ons blad zijn nog niet alle stemmen geteld. Volgens de thans ter beschikking staande gegevens hebben de Liberals in de verkiezingen van 8 April 127 zetels in The House of Commons verkregen, de Progressive Conservatives 97, Social Credit 24 en de New Democrats 17. In deze cijfers kan echter nog wijziging komen, wanneer de stemmen bekend worden van de strijdkrachten. Ingrijpend zal deze wijziging niet zijn, in ieder geval niet zo, dat de Liberals er zes zetels bij zouden winnen, hetgeen nodig zou zijn om een meerderheid te verkrijgen.

Hieruit volgt, dat ons land opnieuw een minderheidsregering zal krijgen. De Liberals zijn weliswaar sterker vertegenwoordigd in The House of Commons en de Conservatives hebben weliswaar gevoelige verliezen geleden, maar de balans is niet beslissend overgeslagen.

Het bleek al vroeg in de avond van 8 april, dat de Westerse provincies in het algemeen anders hebben gestemd dan die in het Oosten. Vooral de Prairie-provincies gaven blijk vertrouwen te hebben in Mr. Diefenbaker, hetgeen tot resultaat had, dat de verliezen van de conservatieven getemperd werden.

Terecht werd door radio-commentators opgemerkt, dat het Canadese volk duidelijk de wens kenbaar maakte terug te willen naar het twee-partijen-stelsel. Ondanks een groots opgezette campagne hebben de New Democrats niet meer dan 17 zetels kunnen bemachtigen. Social Credit heeft gevoelige verliezen moeten leiden in de provincie Quebec. In deze provincie vielen de Socreds terug van 26 tot 18 zetels, niettegenstaande het feit, dat Mr. Caouette herhaaldelijk had voorspeld, dat zijn partij zestig zetels voor Quebec zou winnen.

Hoewel nog niets officieel bekend gemaakt is, mag men verwachten dat de Gouverneur Generaal, Mr. Vanier, Mr. Pearson zal verzoeken een kabinet te vormen.

Hoewel Mr. Pearson dus zal moeten werken met een minderheidsregering is het toch te hopen, dat de politiek van de laatste maanden de leden van The House of Commons zoveel ervaring heeft gegeven, dat men zal gaan meewerken zoveel als mogelijk is. Talloze malen is er gegronde aanleiding geweest om de vraag te stellen, of het in the Commons ging om het werkelijke landsbelang, dan wel om politieke stokpaardjes. Ons land heeft thans meer dan ooit leiding nodig, en bovendien is het wel duidelijk geworden, dat het Canadese volk in het geheel niet geïnteresseerd is in nieuwe verkiezingen op korte **termijn.**

SAMENWERKING OP HET MAATSCHAPPELIJK ERF?

De National Executive Board of the Christian Trade Unions of Canada (CTUC) verzoekt ons het volgende te publiceren:

Ongeveer half Februari zocht de National Executive Committee van de Christian Labour Association contact met de National Executive Board van de Christian Trade Unions of Canada. Het doel van dit contact was om een vergadering te hebben tussen de twee organisaties.

De C.T.U.C. ging er mee accoord om een vergadering te beleggen, omdat de National Executive Board van de C.T.U.C. hetzelfde voelt als de C.L.A.C. in hun brief van 15 Februari aantoonde: "Wij voelen dat alles gedaan moet worden om tot een ware vereniging te komen".

Ofschoon de afgevaardigden van de C.L.A.C. van ander gevoelen waren, gelooft de C.T.U.C. dat men niet alleen het recht heeft om te weten wat er gaande is tussen de C.T.U.C. en de C.L.A.C., maar dat men het **moet** weten. Met dit in gedachten geven de afgevaardigden van de C.T.U.C. hieronder hun indruk weer van de eerste vergadering, die gehouden werd op 8 Maart 1963 in de YM-YWCA, 500 Upper Wellington St., Hamilton.

Aan het begin van de vergadering toonde de C.T.U.C. zijn bereidheid om samen te gaan op de basis van de C.L.A.C.'s constitutie als en wanneer de C.L.A.C. erkend is door de Ontario Labour Relations Board en als er een gunstige beslissing is van de Supreme Court of Ontario. In geval van een negatieve beslissing van de Supreme Court maakten de vertegenwoordigers van de C.L.A.C. geen enkele toezegging op grond van de Constitutie van de C.T.U.C. samen te gaan.

Samenvatting van indrukken van de C.T.U.C.:

1. De C.L.A.C. houdt nog steeds vast aan haar zekere bewering dat haar standpunt juist is en dat, wat de C.T.U.C. gedaan heeft om haar erkenning te verkrijgen, verkeerd is.

2. De C.T.U.C. houdt vol dat het geen kwestie is van wie juist of onjuist is, maar dat het veeleer een zaak is om het basis-concept van Christelijk Trade Unionism van elkander te begrijpen. De C.T.U.C. gelooft dat als men deze gedachte richt op het probleem van vereniging, er dan een gezonde fundatie gelegd kan worden voor nauwere samenwerking en zelfs georganiseerd verenigen.

(a) Het basis-concept van de Christian Trade Unionism, waarheen de C.T.U.C. verwijst, is dat eerst en voor alles het onze plicht jegens de Godheid van Christus is: het dienen van onze medemens op het terrein van de arbeid vanuit de Christelijke beginselen. Als men zich voorneemt te doen wat ons constitutioneel doel proclameert, is er geen behoefte om een geloofsbelijdenis op Bijbelse grondslag tot uitdrukking te brengen. Is het niet algemeen bekend en begrepen dat de Christelijke beginselen genomen zijn uit de Bijbel?

(b) Het concept van de Christian Trade Unionism, waarop de C.L.A. zich beroept is, dat zij eerst een constitutionele geloofsbelijdenis op de Bijbel moeten afleggen. Op de vergadering van 8 Maart heeft de C.L.A.C. zich aan dit concept vast gehouden.

National Executive Board
of the C.T.U.C.

Naschrift van de redactie.

Onze lezers zullen reeds begrepen hebben, dat het bovenstaande geen verslag is van de vergadering die gehouden is tussen de twee besturen van de Christelijke vakorganisaties. Het is veeleer een indruk, die de National Executive Board van de C.T.U.C. van de eerste samenkomst heeft gekregen.

Het is niet vaak voorgekomen, dat een breuk zoals die indertijd in de C.L.A.C. tot openbaring kwam, zo pijnlijk en zo lang heeft nagewerkt. In beide organisaties werken mensen, die ervan overtuigd zijn, dat zij God moeten dienen in dit werk en het zijn veelal mensen, die samen aan één Avondmaalstafel zitten. Het is daarom een hoopvol teken, dat de begeerte naar eenwording levend is en blijft. Graag betuigen wij de besturen van beide organisaties onze diepe waardering voor de pogingen tot herstel van de breuk.

Overigens willen wij ons niet mengen in deze pogingen. Wij menen niet, dat dit de taak van ons blad is. Wij hebben plaatsruimte voor het schrijven van de C.T.U.C. beschikbaar gesteld, omdat de C.T.U.C. gaarne bekendheid wilde geven aan deze pogingen. Bovendien menen wij, dat deze bekendheid onze lezers in de gelegenheid stelt om voor deze onderhandelingen te bidden. De bestuursleden, die bij deze besprekingen betrokken zijn, staan voor een moeilijke taak. Men tracht het met elkaar eens te worden, men probeert elkaar te begrijpen en men moet daarbij misschien in zelfverloochening dingen uit het verleden begraven.

Wij gaan daarom niet in op de weergave van het standpunt van de C.T.U.C., als hierboven weergegeven. Wij menen er wel de nadruk op te moeten leggen, dat het hier niet slechts gaat om het overbruggen van verschillen, maar dat het ten diepste gaat om de samenbundeling van krachten in het doorgeven en beleven van de christelijke beginselen op het maatschappelijk terrein.

Wij zien met belangstelling uit naar het resultaat. En dat niet zonder een zekere spanning.

D.F.

Onder de SCHEMERLAMP

Beste Lezeressen,

Deze maal zullen we een aantal brieven doornemen, die binnen zijn gekomen in de laatste weken. Houdt U van hutspot? Lees dan mee, dan vindt U vast wel iets van Uw gading. Om te beginnen een brief, die zo plezierig was, dat ik er een hele dag van liep te glimmen. (Dit is geen Nederlands, nee, maar U snapt al wat ik bedoel.) Vermoedelijk heeft ons lezeresje niet gedacht haar regels nog in de krant terug te zullen vinden, maar ze wordt daarom vast niet boos!

"It is for us a real pleasure to write this letter. Through your corner De Schemerlamp in Calvinist-Contact, in which you started the penpal-list, A. and I started to write each other. And it did not stay at this, but we have seen each other. This friendship has grown and changed our lives so completely, that we would not like to live without each other any more. We hope, the Lord willing, that this may come true this year.

We are grateful to God that He has directed our path this way and would also like to thank you for the work you have put into this penpal list. We hope that you may hear from many others with this same wonderful news. It was a great opportunity for single people to meet each other and I think that this was due for many. Also the fine christian spirit in which all this was started meant very much to us. We wish you strength and wisdom for the articles that come from your hand many a week in the Schemerlamp corner. With warm greetings,"

Dank voor je brief, mijn lezeres, en geloof maar, dat ik het ontzaglijk leuk vond om dit van jullie te horen! Zo dikwijls denk ik aan al die jonge mensen, die via onze rubriek een briefwisseling aangeknoopt hebben, en vraag me dan met vrouwelijke nieuwsgierigheid af wat de resultaten van onze penpal-lijsten zijn. Werden ze niet opgesteld in de stille hoop, dat ze jonge abonnees een partner voor het leven zouden brengen? Ja, hier was voor ons "wonderful news", dat we dikwijls hopen te horen! Mede namens de redactie van C.C. wens ik jullie van harte God's zegen in je verlovingstijd en straks in je huwelijk. Tot schrijvens, hoor.

En nu we toch met onze jongelui bezig zijn, nog even dit: in de loop van een jaar hebben we verscheidene verzoeken om correspondentie-adressen. Ons blad geeft gelegenheid om een advertentie te plaatsen en is ook op andere wijze bereid om als contact-adres op te treden. Jongens en meisjes kunnen zich desgewenst richten tot Con en Ad van de Christian Courier, ons in het Engels gedrukt bijvoegsel, die een oproep willen plaatsen in hun rubriek. Verder kunnen oudere jongelui, d.w.z. boven de 24 jaar, zich richten tot de Schemerlamp, die nu twee maal, in het voorjaar van 1961 en 1962, een lijst heeft opgesteld, waarop elke deelnemer een penpal kan uitkiezen, die haar of hem geschikt lijkt.

Wanneer er ook dit jaar weer belangstelling is voor een dergelijke penpal-lijst, dan wil ik die graag in elkaar draaien voor jullie, lui. Je schrijft maar een briefje, waarin je vermeldt: naam, adres, leeftijd, kerkgenootschap, beroep en opleiding, hobbies, taal, waarin je wilt corresponderen, en eventuele andere bijzonderheden. Vergezeld van 25 cents in postzegels stuur je je doopceel naar de Schemerlamp, % Calvinist-Contact, vóór 30 April a.s. Je krijgt de lijst dan straks thuisgestuurd.

In tussentijd heb ik hier al de twee eerste deelnemers aan de nieuwe lijst. We zullen die niet langer op antwoord laten wachten! Beide verzoeken komen uit de West, dus ongehuwde Westerlingen: opgepast! No. 1 is een 40-jarige jongeman, die ongeveer twaalf jaar in Canada is. Hij is opgegroeid op een boerderij, heeft ook hier op farms gewerkt, maar verdient nu zijn brood in de houtindustrie. Hij bezit een fruitfarm, waarop hij zijn vrije tijd meestal doorbrengt, en heeft voorts als hobbies: lezen, fotografie, muziek, vissen en autorijden. Hij kijkt uit naar het adres van een wat ouder meisje, dat met hem wil corresponderen, bij voorkeur in het Nederlands. Hij is belijdend lid van de Chr. Reformed Church.

No. 2 is een lezeresje, 25 jaar oud, ook Christian Reformed. Zij werkt in de huishouding en schrijft in het Engels. Nadere bijzonderheden zijn me helaas niet bekend. Wie met een van beide een penvriendschap wil aanknopen, geeft maar een levensteken aan de Schemerlamp. En zo spoedig mogelijk s.v.p., er wordt op gewacht.

Vervolgens de brief van Mrs. S. in Ontario, die haar hart voelde opengaan, toen we een poosje geleden in deze rubriek over de zending schreven. Zij zegt:

"Met veel aandacht lees ik altijd Uw bijdrage in C.C., een poosje geleden ging het over de zending en daar klopt ook mijn hart voor, net als van die moeder in B.C. Wij werken hier voor het zendingsveld in Nigeria, dat komt door een zuster van Mrs. B., die in Nigeria werkzaam is als verpleegster en wij zodoende contact met haar hebben. Vele leden van de Ladies' Aid werken mee, we hebben een knip-avond en delen het naaiwerk dan uit op de verenigingsavonden. Ook wordt er veel gebreid, vooral in deze tijd van het jaar. We kopen meestal 12 streng garen en krijgen dan tien percent korting, omdat het voor het mission-werk is. Dan kopen we grijze flanellen lakens en knippen die in zes stukken en haken die om met wit katoen. Elke baby, die naar huis gaat, (uit het hospitaal in N.) krijgt zo'n pak luiers mee.

Het is prachtig werk, te weten, dat het zo gevarieerd wordt. Er worden daar elk jaar bijna 300 babies geboren. We geven elke keer tien cent voor de zending, ook hebben we een busje in huis voor pennies enz., dat brengt ook heel wat op. In de pastorie van Ds. Verbrugge worden de dozen verzonden. Elke doos kost vijf dollar. Dat is nogal een bedrag, maar door het geld van de busjes komt het er wel. Hierbij enkele dingen, die wij maken, dan kan die moeder zien wat we hier maken."

Ook U hartelijk bedankt voor Uw schrijven, Mrs. S. Met interesse heb ik het rapport van de verpleegster in Nigeria gelezen, dat U erbij had ingesloten. Wat een ijverige vrouwenvereniging is dat, daar in Bowmanville! De kledingstukjes, die U opzond, zagen er zo keurig uit. Geen wonder, dat men in Nigeria blij is met Uw hulp. Ik heb het pakje nu doorgezonden aan onze lezeres in B.C., dan kan zij misschien op haar beurt de dames in haar gemeente aan het werk zetten voor de zending. Het leek me echter een goed idee om Uw brief eerst even af te drukken in onze rubriek, dan komt Uw verhaal ook onder de ogen van andere vrouwen. Wie over dit werk meer wil weten, kan zich rechtstreeks richten tot Mrs. T. C. Strikwerda, 116 Queen Street, Box 1342, Bowmanville, Ont. Zij heeft aangeboden eventuele vragen te beantwoorden.

Een aardige brief ontving ik nog van Mr. A. te Edmonton. Deze bejaarde lezer heeft er moeite mee om het gedrag van gereformeerde theologen, die voor het Tweede Vaticaanse Concilie naar Rome gingen, te begrijpen. Hij schrijft vooral over Dr. Okke Jager, wiens bijbelhumor, zoals U zich misschien herinnert, niet erg door hem gewaardeerd werd.

"Wat zegt U ervan, dat diezelfde Dr. Jager een van de eersten was, die naar Rome gingen om de paus te ontmoeten? Geeft dat niet te denken? Wanneer wij dat als leken zouden doen, wij kwamen onder censuur. Vergeet hij te denken aan zijn belijdenis? Hij heeft toch ook beloofd, dat "indien gij u in leer of leven kwaamt te misgaan, gij u aan de kerkelijke vermaning en tucht wilt onderwerpen". Is die tucht er in Holland niet meer? En dan het formulier bij de bevestiging van een dominee, dat is nog wat zwaarder. Wat belooft een dominee daar niet in? U moet niet denken, dat ik hierop weer een antwoord van U verwacht. Misschien een mooi onderwerp voor D.V., die zet de puntjes óók goed op de i. Wat Jager betreft, ik denk er het mijne van."

Beste Mr. A., U doet me nu teveel eer aan: ik ben als puntjeszetter een mislukking! Maar in ernst, U bent niet de enige, die het met deze dingen te kwaad heeft. Er zijn heel wat stoere calvinisten, die hun bloed voelen koken, als ze berichten lezen over protestanten op audiëntie bij de paus en als waarnemer op het Concilie. Zo ongemerkt zitten we — onder al ons denken en praten over de Roomse kerk — nog stevig vast aan de brandstapels van de Inquisitie. De afschuw van alles wat "paaps" is, werd ons met Zondag 80 van de catechismus ingegoten. Dit heeft natuurlijk tot op zekere hoogte zijn nut, maar het kan ook wel eens lastig zijn, n.l. wanneer het ons eenzijdig maakt in ons oordeel. En ik ben bang, Mr. A., dat U deze zaak inderdaad nu slechts van één kant bekijkt.

Laat me U geruststellen: er is geen sprake van, dat deze mensen zich door hun bezoek aan het Concilie te Rome "kwamen te misgaan in leer of leven". Enkelen gingen als gasten en waarnemers, op uitnodiging van het Vaticaan. Wat een onverwachte en ongehoorde huldebetuiging aan hun kennis van de Roomse kerk en haar geschiedenis inhield. In dit verband denk ik speciaal aan de onder ons befaamde Prof. Dr. G. C. Berkouwer, auteur van "Conflict met Rome". (Of Dr. Jager ook naar het Concilie is geweest, is mij niet bekend.) Deze professor is een autoriteit op zijn terrein. U denkt toch niet, dat hij en anderen naar Rome gingen om de paus te ontmoeten? Of omdat zij hun belijdenis niet hoog hielden? Zij gingen daarheen met hoop in hun hart, met een gezonde "beroeps-belangstelling" voor wat er in Rome uit de bus zou komen. Dat dit een teleurstelling voor hen geworden is, behoef ik U niet meer te vertellen.

De Roomse kerk — het is nu gebleken — zou misschien wel anders willen, maar kàn niet anders, vastgebeten als zij zich heeft in wereldlijke macht, dwalingen en tradities. Om zich daaraan te ontworstelen is meer nodig dan een concilie, hoe welwillend ook bedoeld door John de 23ste: een totale vernieuwing door de kracht van de Heilige Geest. Overigens meen ik, dat deze paus, zo oud maar jong van hart, al meer goeds voor zijn kerk verricht heeft dan 23 andere pausen bij elkaar en dat het dus voor protestanten de moeite waard is om een oogje in het zeil te houden. En tenslotte: wat weten wij van God's plannen met de Roomse kerk? Hoe smartelijk ook verduisterd, ze gelooft toch nog steeds in de drie-enige God, in Christus als het vleesgeworden Woord. Dit alleen moet al voldoende reden voor ons zijn om interesse voor dit belangrijke concilie op te brengen, is het niet? Mijn vriendelijke groeten, Mr. A.

Als klap op de vuurpijl het schrijven van Mrs. W.:

"Kunnen we misschien, als we onder de Schemerlamp zitten, eens met elkaar spreken over het al of niet wenselijk zijn van de aanwezigheid van onze jeugd in z.g. pool-rooms en het deelnemen daaraan?

Persoonlijk vind ik het publiek, dat daar vergadert, geen gezelschap voor mijn jongens. Bovendien zijn er veel van die ongure types, die hun wel eens willen leren hoe aan "easy money" te komen. Ze beginnen met wedden van b.v. 10 of 25 cent en dat groeit uit tot, ja tot wat? De moeilijkheid is, dat onder ons de gedachten verschillen, dat zelfs kerkeraadsleden er geen kwaad in zien. Wil je deze zaak eens behandelen? Niet, dat ik mijn standpunt zal wijzigen, maar wilde wèl, dat anderen het deden."

Deze schrijfster, die geen onbekende is voor de lezers van ons blad, is een olijkerd. Ze zet onder haar schrijven: het beste ermee, Saskia! Bedankt zeg, maar je denkt toch niet, dat ik dit onderwerp bij de horentjes vat in een solo-performance? Jouw standpunt staat vast, je zou er dus weinig aanhebben, als je alleen het mijne hoorde. In zulke gevallen is er een prima oplossing: we geven je briefje in algemene bespreking aan de lezers van C.C. Moeders (en misschien vaders?) van grote zonen, wat is Uw mening hierover? Wat zijn Uw ervaringen? Schroom niet, maar klim in de ballpoint, dan kunnen we over een paar weken deze zaak samen bespreken! We horen van U, accoord?

Aan Suzanna en Mrs. Z.: Uw brief ontvangen, hebt U nog even geduld?

Tot de volgende maal en voor allen hartelijke groeten van

Uw SASKIA.

Boekbespreking

GESCHIEDSCHRIJVING OP HAAR BEST

"DISPEREERT NIET", door A. en H. Algra, eerste en tweede deel, Wever, Franeker (uw boekhandel heeft ze).

Wanneer de vijf delen van deze serie gereed zullen zijn, zal daarmee een mijlpaal in de geschiedschrijving in Nederland zijn bereikt. Want wat hebben de heren Algra ons een prachtig stuk studie aangeboden! Wanneer ik zeg studie, dan moeten onze lezers niet denken aan harde, taaie stof. Het resultaat van studie behoeft niet hard en taai te zijn en dat hebben de Algra's bewezen in hun werk. Hun trant is boeiend, verrassend, en hun beschrijving verraadt de grondigheid waarmee tewerk is gegaan.

Er zijn veel mensen onder ons die de geschiedenis van Nederland na aan het hart ligt. Maar hoe vaak zeggen zij niet van "Hoe was het ook alweer?" De antwoorden op die vragen kunnen zij in "Dispereert niet" vinden. Wat is het een kostelijk werk! Wat een plezier om te lezen! Het bloed kruipt waar het niet gaan kan, zegt men, maar bij het lezen van deze boeken druist het in ons!

De schrijvers leren ons ook een les. Er is zoiets als christelijke geschiedschrijving die eerlijk en objectief is. Zelf voel ik de behoefte die bestaat aan een christelijke geschiedschrijving van Canada in de stijl van "Dispereert niet". Gesprekken met collega's zijn vaak teleurstellend in dit opzicht omdat, helaas, er velen zijn die de mening zijn toegedaan dat geschiedenis alleen maar geschiedenis is en dat de kern van de zaak niet verandert. Zij nemen deze wereldse taart en smeren er een smaakje van christelijke slagroom overheen en voilà: christelijke geschiedschrijving.

Dat we aan zulk een beschouwing niets hebben, wordt ons goed duidelijk als we Algra gelezen hebben. Om al die redenen tezamen raden wij de lezers met klem aan om, als zij de geschiedenis van Nederland liefhebben, deze boeken te bestellen. Een meest waardevol bezit voor uw boekenkast en, o ja, als u ze gekocht hebt, kaft ze in plastic, dan blijven ze schoon, want geloof maar, dat ze gelezen worden!

Wm. R. Rang.

Mannenpraat

WAT DENKT U HIERVAN?

Graag wil ik even ingaan op het artikel van Mr. Boneschansker van Scarboro in C.C. van 15 maart j.l.

Laat ik dan mogen beginnen met wat deze schrijver het laatst opmerkte in zijn derde gedachte in dit artikel.

Hij stelt daarin voor dat aan ieder lid op de Mannenvereniging een taak moet worden opgedragen. Bijvoorbeeld een abbonee aanbrengen voor C.C. Een lid van de C.L.A., Christelijke Schoolvereniging, Christian High School Association of A.R.S.S.

Dit zijn allemaal prachtige dingen en die we ook moeten doen, maar ik verschil toch van mening dat we dit moeten doen als Mannenverenining.

Het enige wat we wel als Mannenverenigingen moeten doen, dat is, het aanwerven van nieuwe leden voor onze Verenigingen. Al het andere ligt niet op de weg van de M.V.

Wat is toch de taak van de Mannenverenigingen?

Niets anders dan een Studie Vereniging te zijn van het hoogste dat er maar is, n.l. het onderzoek van God's Woord en wel in zijn brede betekenis voor ons gehele leven. Als we nu van onze verenigingen propaganda commissies gaan maken voor andere doeleinden dan lopen we groot gevaar het eigenlijke doel van ons werk voorbij te schieten.

Het verwondert mij dat er zo geklaagd wordt over de slechte opkomst en de geringe animo die er is voor het Mannenvereniging's werk. Ook de schrijver van boven genoemd artikel geeft geen gunstige indruk daar over.

Hier in Lindsay waar de Christian Reformed Church bestaat uit ongev. 57 gezinnen hebben we een Mannenvereniging van 26 leden. Waarvan er tussen 20 en 23 op elke vergadering aanwezig zijn.

Wat hier kan, dat kan toch overal?

Heus, we maken er geen speciale vergaderingen van. Het eerste onderwerp is altijd een Bijbels onderwerp. Op het ogenblik behandelen wij het evangelie van Johannes.

Als tweede onderwerp behandelen we de ene keer Kerk Gesciedenis, en de volgende keer een vraag uit de vragenbus. En ik geef u de verzekering dat daar vragen uit komen die vaak aanleiding zijn voor een zeer actuele en vruchtbare bespreking. Voor een enkel voorbeeld: **"Het vrouwen kiesrecht in de Kerk"**, de **nieuwe Verkorte Avondmaalsformulieren.**

Telkens is er weer een nieuw onderwerp waar we meestal een fijne bespreking op hebben. Door deze besprekingen leer je elkaar beter kennen en waarderen in de verschillende opvattingen die we hebben.

Met dit alles wil ik maar zeggen dat we heus overal een goede M.V. kunnen hebben, als we ons maar houden bij de zaak van de M.V.

En dat is in de eerste plaats Bijbelstudie.

Ik zou alle mannen en leden van de Kerk wel willen toeroepen, hoe kunt gij u tegenover andersdenkenden of ongelovigen, die geen rekening houden met God en Zijn Woord, uw beginsel verdedigen, als ge zelf niet eerst dat Woord bestudeert en tracht te verstaan wat of dat betekent voor uw eigen leven? We hebben een roeping te vervullen in dit leven, maar we moeten ons daar ook voor bekwamen.

Wat br. Boneschansker zegt en voorstelt aangaande het ruilen van inleidingen, daar is wel wat voor te zeggen, mits de verenigingen niet te ver uit elkaar liggen. Op deze manier zou men veel van elkaar kunnen leren. Hier in onze omgeving zou dat ook wel mogelijk zijn, maar op vele plaatsen in dit grote land liggen de kerken veel te ver van elkaar verwijderd, zodat daar in de praktijk niet veel van terecht komen zou. Ik zou haast zeggen er is alles voor, alleen maar de mijlen zijn er tegen. Bovendien moeten we bedenken dat we allen mannen en vaders van gezinnen zijn die er maar niet altijd op uit kunnen trekken.

Ik hoop dat dit schrijven ook enigszins mag meewerken om onze mannenverenigingen op een hoger peil te brengen onder de zegen des Heren.

Lindsay, Ont. T. Marcus.

Naschrift:

Het is prettig nu eens iets te horen van een M.V. die goed werkt, waar een behoorlijk percentage lid is en die ook trouw de vergaderingen bezoekt. Ook de mededeling over de werkwijze kan leerzaam zijn voor andere verenigingen. Alleen deze opmerking zou ik willen maken, dat, "wat hier kan dat kan toch overal" niet geheel juist is. De omstandigheden zijn niet overal gelijk. Er zijn plaatsen waar b.v. veel mannen wel graag een M.V. willen bijwonen, maar dit vaak niet kunnen door "nightshift work". Ook zijn er sommige gemeenten zodanig verspreid dat getrouw bezoek van alle vergaderingen, vooral in de wintertijd, niet eenvoudig is. Wel kan de M.V. van Lindsay ons tot een inspirerend voorbeeld zijn.

J. Schinkel.

— Alle inzendingen voor deze rubriek aan:

Mr. T. Schinkel,
R.R. 1, Amherstburg, Ont.

VAN ZEE TOT ZEE

Geschiedenis van Canada (6)

DOOR REV. G. RIENKS

"Francia In Novo Orbe Victrix"

(Frankrijk zegevierend in de Nieuwe Wereld)

Deze inscriptie op een penning, geslagen in de stad Quebec in het jaar 1690, is wel het meest typerend voor de geschiedenis van Frans Canada gedurende de jaren 1660—1700.

Omstreeks het jaar 1660 waren de Franse kolonies in de Nieuwe Wereld nog in een zeer kwetsbare positie. Het was een langgerekte lijn van kleine nederzettingen met een bevolking van ongeveer 2000. Ze waren te zwak om het gevaar der Iroquois te bezweren en afhankelijk van het moederland voor levensonderhoud. En ondertussen waren gouverneurs, geestelijken en kooplieden eindeloos aan het twisten.

Het was op dat moment dat in Frankrijk zelf de jonge koning Lodewijk XIV — nog geen 23 jaar oud — de troon beklom en als absoluut monarch zou gaan regeren. In Maart 1661 was de machtige kardinaal Mazarin gestorven en een dag reeds na diens dood riep Lodewijk XIV zijn ministers bijeen en vertelde hun: "Tot nu ben ik bereid geweest mijn zaken te laten regeren door wijlen de kardinaal. De tijd is gekomen dat ik ze zelf ga behartigen."

Een van de eerste dingen die de nieuwe koning en zijn raadslieden met schrik constateerden was de verwaarlozing van Frankrijk's koloniaal imperium. Van nu af aan was Frankrijk volkomen bereid zijn bedreigde kolonies bij te staan. Maar dit betekende tegelijk dat ze kwamen onder de absolute controle van de Kroon.

Onder koninklijk beheer

Er werd een einde gemaakt aan het systeem, waarbij een bepaalde compagnie verantwoordelijk was voor kolonisatie. Trouwens, dit was nooit een groot succes geweest. Een zgn. **Hoge Raad** werd ingesteld, waarbij zo goed als alle macht kwam te liggen in de handen van 3 personen — de gouverneur, de bisschop en de intendant. De **gouverneur** was verantwoordelijk voor militaire zaken en relaties naar buiten. De **bisschop** kreeg als lid van de Hoge Raad een macht die ver uitgaan boven kerkelijke aangelegenheden en de **intendant** had de zorg voor rechtspraak, financiën en economische ontwikkeling. Natuurlijk werden al deze bestuursambtenaren rechtstreeks benoemd door de Kroon en waren aan haar verantwoording schuldig. Het voordeel was dat er nu een sterke centrale regering was in de kolonie, maar tegelijk lag in heel dit systeem van "driemanschap" een haard voor onderling naijver en twist. En de allesomvattende supervisie van Versailles kon op beslissende momenten een noodlottige vertraging teweeg brengen.

Het duurde niet lang of de daadwerkelijke steun van het moederland gaf nieuwe hoop aan de kolonisten. Nog steeds was daar het dreigend gevaar der Iroquois Indianen. Maar op de laatste dag in Juni 1665 landde Markies de Tracy in Quebec met meer dan duizend soldaten van het Carignan-Salières regiment, dat zich al had onderscheiden in Zwitserland en tegen de Turken. Het was een zomer als nooit tevoren in de geschiedenis van de kolonie, die zich in de eerste halve eeuw van haar bestaan maar moeizaam had gehandhaafd. Het was typerend voor de Franse esprit als we lezen "dat de Tracy onder het gejuich van de menigte de Bergstraat opklom naar de Boven-stad, terwijl de klokken van de kathedraal en van de Jezuieten-kerk luidden. Dankbaar knielde hij neer op de stenen vloer van de kathedraal, terwijl het Te Deum werd gezongen. Daarna stond hij op en vertelde de bevolking van zijn opdracht en van 's konings plannen voor New France."

Frontenac onderhandelt met de Iroquois te Cataraqui (Kingston), 1673.

Verschillende expedities werden uitgerust tegen de Indianen-stammen en hoewel hun macht niet definitief werd gebroken, toch was voorlopig het gevaar geweken.

Het werk van Jean Talon

Een van de figuren die in die jaren een blijvend stempel zetten op Frans-Canada was Jean Talon. Van 1665—'72 was hij de Intendant en heeft hij door zijn visie en energie het beeld van de kolonie totaal omgevormd. Om het werk van Talon te kunnen begrijpen moeten we teruggaan naar Frankrijk, waar Jean Baptiste **Colbert** minister van financiën was. Colbert's idealen op economisch gebied waren die van het **Mercantilisme.** Dit stelsel was juist het tegenovergesteld van de "vrije handel". Misschien herinneren sommigen onder ons nog een rede die destijd Dr. Colijn hield, onder de suggestieve titel "De St. Vitusdans van het Mercantilisme", waarin hij de beginselen van dit economisch stelsel bestreed. De Mercantilisten geloven in een sterke beschermde nationale economie. Eigen landbouw en industrie moeten ontwikkeld worden en eigen afzetgebieden. Het is te begrijpen dat in zo'n systeem de eigen kolonies een grote rol kunnen spelen en dat het geheel paste in de imperialistische politiek van de Zonnekoning Lodewijk XIV.

Vervuld van deze idealen begon Jean Talon zijn taak als Intendant in Quebec. Hij was een geniale vertegenwoordiger van deze ideeën. Een van zijn eerste oogmerken was: méér kolonisten. Om dit te bereiken maakte hij gunstige voorwaarden voor de soldaten van het Carignan-Salières regiment om zich blijvend in Canada te vestigen. En omdat in een kolonistensamenleving het aantal vrijgezellen vaak groot is, kwamen er jaarlijks schepen met "filles du roi", meisjes en jonge vrouwen, naar Quebec. Dat was uiteraard een hele sensatie als zo'n schip voor anker ging. Tegelijk werden er premies gegeven aan jonggehuwden en voor grote gezinnen. Er was dus al wat wij noemen "kindertoeslag".

Het gevolg was dat bij Talon's vertrek het aantal kolonisten was toegenomen van 2000 tot 6000.

Natuurlijk bevorderde Talon de landbouw en trachtte hij andere bronnen van bestaan tot ontwikkeling te brengen — mijnbouw, scheepsbouw, ijzer- en hout-industrie. Het was slechts een eerste begin, maar toch legde de onvermoeide Intendant daarmee de grondslag voor een nieuwe toekomst.

Hoewel de pelshandel niet de eigenlijke belangstelling had van de Mercantilisten, was Talon toch wel zo nuchter dat hij inzag dat het wel een wee van de kolonie met deze handel verbonden was. En het was in deze jaren dat het Franse imperium in de Nieuwe Wereld zijn grootste expansie bereikte.

Verdere expansie — nieuwe frontieren

Er waren verschillende oorzaken waardoor coureurs-de-bois en Jezuietenpaters — de typische vertegenwoordigers van Frans-Canada — steeds verder en verder trokken en steeds meer nieuwe gebieden opeisten voor de Franse Kroon. De pels-voorraden rondom de St. Lawrence en aan deze zijde van Lake Huron raakten uitgeput, de Hurons die tot dusver de bemiddelaars waren geweest waren vernietigd. De pionier zelf moest contact zoeken met de meer naar het Westen wonende stammen. En het bleek dat deze primitieve stammen maar al te begerig waren hun pelsen te leveren in ruil voor wat de banke hen aanbood.

Het kaartje geeft ons daarvan een duidelijk beeld.

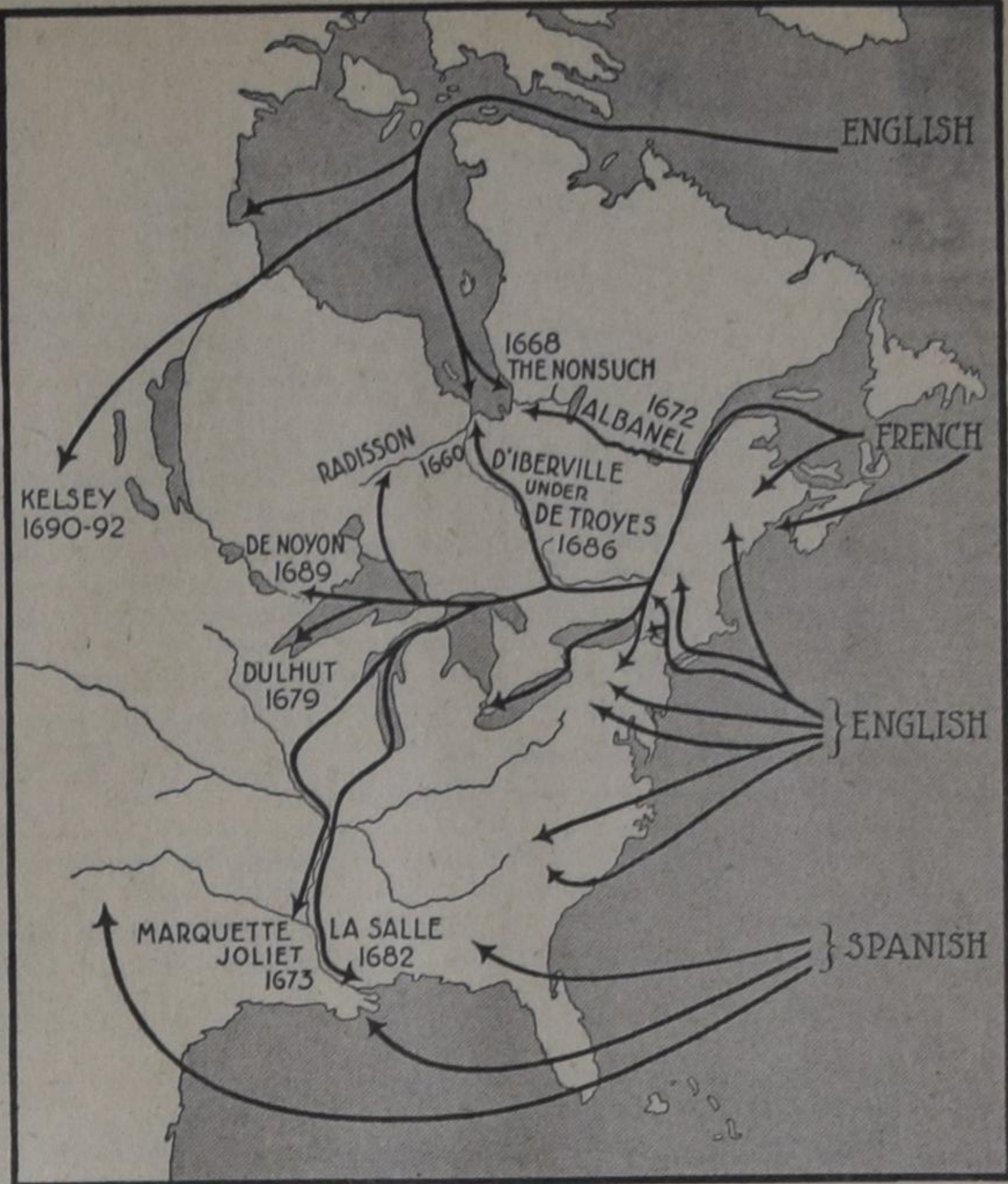
Naar het **Westen** drong men door tot voorbij Lake Superior en bereikte Lake of the Woods.

In 1671 werd een plechtige samenkomst gehouden in Sault Ste. Marie in de tegenwoordigheid van afgevaardigden van 14 Indianenstammen, waarbij het gehele Westen werd geclaimd in de naam van Lodewijk XIV, Koning van Frankrijk en Navarre.

Naar het **Zuid-Westen** werd de weg geopend toen een gemakkelijke verbinding was gevonden tussen het stroomgebied van de St. Lawrence en dat van de machtige Mississippi rivier. Hier pionierden de pels-koopman Jolliet en de Jezuieten pater Marquette. In 1682 bereikte la Salle de monding van de rivier.

En in het **Noorden** waren het Radisson en Groseilliers die de kusten bereikten van de Hudson Bay.

Zo was het dat tegen het einde van de 17e eeuw de Fransman beslag had gelegd op het hart van Noord-Amerika en het imperium zich uitstrekte van de monding van de St. Lauwrence tot die van de Mississippi, de twee grootste water-routes van het continent.

Expansie van Frans Canada, 1660—1700

Het was te verwachten dat deze enorme expansie tot een nieuw conflict moest leiden met de erfvijanden van Frans-Canada — de Iroquois en de Engelse kolonies. Het was in deze tijd van toenemend gevaar dat de onstuimige en dappere Graaf de Frontenac als nieuwe gouverneur in Quebec arriveerde — in de herfst van het jaar 1672.

Graaf de Frontenac

De nieuwe gouverneur was een typische vertegenwoordiger van de Franse 17de eeuwse aristocratie. Hij was al over de 50 jaar toen hij naar New France kwam en tot dusver had zijn leven zich afgespeeld tussen de intriges van het Franse hof en de slagvelden van Europa. Maar hij was niet van plan om in het veraf gelegen Quebec te gaan rentenieren — integendeel, het land inspireerde hem en met een ongelooflijke energie wierp hij zich op zijn taak. Eén van zijn eerste maatregelen was de bouw van Fort Frontenac te Cataraqui, waar de St. Lawrence uitmondt in Lake Ontario, het tegenwoordige Kingston. Uiteraard was dit een strategisch punt in de strijd met de Iroquois. Onder groot vertoon had daar een ontmoeting plaats met deze Indianen-stammen. De Frontenac gedroeg zich als een vorst, maar speelde ook eenvoudig met de Indianen-kinderen. Het geheel maakte grote indruk en een vrede met de Iroquois werd getekend in 1673.

Toch was dit succes maar tijdelijk. In 1680 was Frontenac's ambtsperiode om en keerde hij terug naar Frankrijk. Echter was in 1689 de situatie in New France zo kritiek dat de oude graaf hals over kop weer werd teruggeroepen. In dat jaar hadden de Iroquois het dorp Lachine bij Montreal uitgemoord en de dreiging van Engeland werd steeds groter.

Frontenac ging onmiddellijk tot het offensief over en beraamde zelfs een aanval op New York. In 1690 verscheen de Engelsman met een vloot voor de wallen van Quebec en eiste de overgare. De graaf ontving de Engelse afgezant met een theatraal gebaar. "Ga en zeg dat ik uw generaal zal antwoorden met de mond van mijn kanonnen en de schoten van mijn musketten, opdat hij mag weten dat een man als ik zich niet op deze wjize laat commanderen."

De Engelse aanslag was mislukt en het Franse imperium, dat was opgebouwd door een generatie van mannen met een bewonderenswaardige moed en pioniersgeest, had zich staande gehouden.

En terecht was daar de inscriptie op die penning geslagen in 1690 — "Francia in novo orbe victrix".

DE ZILVEREN TROMPET

door J. WESLEY INGLES
(Vertaald door J. Vriesinga)

(22)

"Het is een heel relaas. Twee jaar geleden hadden we hier een spreker, Robert Harkness. Hij vertelde ons hoe hij bekeerd was in Australië. Die avond heb ik mij opnieuw en geheel aan Christus gegeven. En sinds toen heb ik geen aardigheid meer in allerlei dingen. Ik was gek op dansen...."

"Dat kan ik zo maar zien," viel hij haar in de rede. "Neem me niet kwalijk, ga verder."

"Op Wharton was het natuurlijk toch al verboden en ik had er niet veel meer aan gedaan. Maar na die avond had ik een onderhoud met "Prexy". Hij is een schat. Heel rustig wees hij me op vele gevolgen van de moderne dans, verwoeste levens...."

"Maar...."

"Een ogenblikje. Ik protesteerde, net als jij nu. Ik zei dat ik kon dansen met een absoluut zuiver geweten, dat ik nooit anders gedaan had. Hij was het met me eens, maar hij zei "Jij kunt het, maar er zijn anderen en hier zijn de gevolgen...." Toen gaf hij me cijfers, waar ik werkelijk van stond te kijken. Hij zei ook nog: "Als je als Christen met een rustig geweten kunt dansen, dan moet je dat voor jezelf uitmaken, dat is, nadat je hier weg bent. Wij kunnen het niet anders zien dan dat de moderne dans niet opbouwend, maar wel afbrekend is." Waarom vraag je "Prexy" zelf niet? Ik kan het niet zo duidelijk tot uitdrukking brengen als hij. Maar hoe dan ook, dansen heeft niet veel bekoring meer voor me. Misschien vind je me eng, en bevooroordeeld en fanatiek en nog veel meer, maar ik kan er niets aan doen."

"Dus een Christen kan niet dansen?"

"Dat heb ik niet gezegd. Trouwens, ik ben hier niet over begonnen. We leggen de nadruk verkeerd, we zijn aan de verkeerde kant begonnenn. Ben jij een Christen?"

Die vraag kwam onverwacht en maakte dat hij het grapje dat al op z'n lippen was haastig weer inslikte. Als iemand anders hem die vraag gesteld had zou hij kwaad geworden zijn. Welmenende studenten in Princeton hadden hem wel eens apart genomen om naar de staat van zijn ziel te vernemen, maar hij had ze altijd heel resoluut de kamer uitgeschopt. Iemand had hem een een tractaatje gegeven in de trein, maar hij het prompt verscheurd. In de tent had een heilssoldaat hem aangesproken met de vraag: Broeder bent U bekeerd? Hij had "Ja" gezegd om van de vent af te zijn en achter zijn rug had hij hem uitgevloekt voor bemoeizuchtige idioot. Maar nu kwam de vraag uit de mond van een knap meisje, dat hem gespannen aankeek terwijl ze op zijn antwoord wachtte.

"Wel, wat is een Christen?" weerde hij af.

"Wat denk je daar zelf van?"

"Ik weet het niet precies. Ik heb jarenlang naar preken geluisterd en ik weet nooit precies waar ze het over hebben."

"Weet je zeker dat je goed geluisterd hebt?"

"Daar zeg je wat. Wel, ik heb het wel eerlijk geprobeerd. Maar wat is jouw definitie van een Christen. Deze keer zal ik echt goed luisteren."

"Ik zou het zo willen zeggen: een Christen is een mens die Jezus van Nazareth aanbidt als God in mensengestalte; die Hem aanneemt en vertrouwt als de Messias, de Heiland en Redder van allen die in zijn naam geloven; die zijn discipel is en uit genade kracht vindt om zijn voorbeeld te volgen in zijn dagelijkse wandel en gedrag."

"Hmm, dat is nogal een volledige verklaring."

"Natuurlijk, er zijn theologen, beroemde predikanten, die alleen het laatste essentieel achten en het met het eerste niet eens zijn. Die zeggen dat het alleen maar belangrijk is om Christus' voorbeeld te volgen, wat een mens dan ook verder maar denken mag over zijn Persoon en Natuur. Voor hen is hij niets meer dan de grote leraar."

"Ja, dat heb ik ook wel dikwijls gehoord. Maar jij aanbidt hem als God? Hoe kun je?"

"Omdat hij zelf gezegd heeft dat hij God is en het met zijn daden bewezen heeft ook — in Hem was het Leven — en omdat ik buiten Hem om God niet kan kennen. Ik kan geen naam aanbidden. Ik moet een Persoon aanbidden. Ik moet die Persoon kennen voor ik Hem lief kan hebben. God de Vader, zonder meer kan ik niet kennen. In de Persoon van zijn zoon heeft hij zichzelf aan ons geopenbaard."

"Zeg, wat een theologie. Waar heb je dat allemaal geleerd?"

"Neem me niet kwalijk. Ik wilde het niet ingewikkeld maken. Maar ik ben een zendelingsdochter moet je denken. Ik ben grootgebracht bij de Bijbel en sinds ik de deur uitgegaan ben heb ik elke zomer op die conferenties gespeeld. Dr. Campbell heeft mij een helder inzicht gegeven in de Bijbel. Vond je hem ook niet geweldig?"

"Jawel," zei hij een beetje weifelend, met de herinnering aan enkele gezegden die pijnlijk in zijn ziel waren blijven steken.

"Maar je hebt m'n vraag nog niet beantwoord, Randall. Ben je een Christen?"

Hij zweeg aandachtig en keek diep in haar ernstige ogen. Waarom zat hij hier eigenlijk in La Salle in Chicago en waarom liet hij zich onzinnige vragen stellen door een meisje? Wie was hij eigenlijk? Hij kon "Trixy" MacRae van Princeton niet zijn, die deed niet zulke dwaze dingen. En toch maakte een gevoel van vrede zich van hem meester. Er was iets in Fay dat hem tegelijkertijd verontrustte en toch ook weer streelde en aantrok. Met haar kon hij over godsdienst praten zonder in haar gezicht te geeuwen. Zij scheen hem te begrijpen zoals nooit iemand hem begrepen had. Maar aan de andere kant voelde hij ook de neiging om op te staan en weg te gaan. Toch moest hij eerst die vraag beantwoorden.

"Als je me nu eens wat vriendelijker aansprak en niet altijd dat stijve Randall gebruikte...."

"Wel, Ranny dan." Er was iets coquets in haar houding terwijl ze zijn naam uitsprak, maar het was geheel ongekunsteld en daarom temeer aantrekkelijk.

"Ben je een Christen, Ranny?"

Ze gaf het blijkbaar niet op; ze was ongenadig.

"Nee, ik denk het niet, althans niet volgens jouw definitie."

"Ben je een Christen volgens een andere definitie?"

"Ik doe m'n best om een fatsoenlijk leven te leiden."

"Waaruit alleen maar blijkt hoe woorden bedorven kunnen worden door veelvuldig gebruik. De naam Christen werd oorspronkelijk gegeven door buitenstaanders aan mensen die Jezus aanbaden als Here, die hem verkondigden als Heiland en die uitzagen naar zijn wederkomst in kracht en heerlijkheid als Koning, die bereid waren te sterven liever dan Hem ontrouw te worden. Vandaag de dag is het niet meer dan een naam voor ieder die zich onderscheiden wil van de Joden, of voor ieder meer of minder fatsoenlijke burger die netjes wil leven en natuurlijk faalt."

"Maar wat voor zin heeft het, te twisten over een naam? Wat is eigenlijk het verschil tussen een Christen en een niet-Christen? We hebben allemaal het goede voor, niet?"

"Het is het verschil tussen geloof en ongeloof. Of misschien zou je moeten zeggen, het onverschil, en dat is minstens zo erg. 'Dit is het oordeel dat het licht in de wereld gekomen is en de mensen hebben de duisternis liever gehad dan het licht . . .' Moreel gezien is het verschil tussen jou en mij niet erg groot. Je kunst minstens zo goed zijn als ik, beter misschien, al hoort dat natuurlijk niet zo te zijn. Maar beiden staan we schuldig in het licht van Gods heiligheid. Het enige verschil tussen jou en mij is, dat ik op Christus vertrouw als mijn Zaligmaker. Hij heeft mij verlost van de kracht van de dood. Ik geloof in Hem. Ik heb Hem lief. En ik tracht Hem te dienen in deze wereld. Wat is jouw verhouding tot Hem?"

"Om heel eerlijk te zijn, ik geloof die verhalen over Hem niet. Ze zijn prachtig, literair en zo meer, dramatisch zelfs. Maar geen betrouwbare geschiedenis. De moderne wetenschap heeft bewezen dat ze niet meer zijn dan verhalen, knappe verzinsels over legendarische heldenfiguren. En bovendien, ik geef niet veel voor Plato's sterkste argumenten voor de onsterfelijkheid. Hij is er helemaal naast. Het is allemaal onzin. Alleen maar omdat wij voort willen leven dat zegt niet dat er een eeuwig leven is. Hoe weet je dat paarden bijvoorbeeld niet hetzelfde idee hebben?"

Hij stopte, haar gadeslaand. Hij verwachtte dat zijn radicalisme haar had ontsteld. En hij was teleurgesteld toen hij zag dat ze het heel kalm opnam.

"Het spijt me geweldig," zei ze. "Maar ik kan niet zien hoe je het leven de moeite waard vindt op die basis."

"O, dat heeft daar niets mee te maken. We moesten allemaal rekening houden met de dood. Of je gelooft in een hiernamaals of niet maakt geen verschil. Je moet alleen maar proberen er nu zoveel mogelijk van te maken."

"Daar ben je mis. Als een mens denkt dat hij niet veel hoger staat dan de beesten, dat hij geen hogere bestemming heeft dan te vergaan in stof, dan leeft hij op dat niveau. Hij zal zich te buiten gaan in zijn laagste instincten ten koste van zijn geestelijke gaven, ten koste van zijn eeuwig leven; want "die in zijn eigen vlees zaait, zal uit het vlees verderfenis maaien; maar die in de Geest zaait, zal uit de Geest het eeuwige leven maaien."

Ze haalde bijbelverzen aan met het grootste gemak, maar zonder een zweem van eigenwijsheid. Randall voelde dat hij grond verloor. Zijn Schotse aard dwong hem scherper terug te vechten. Als het een man was geweest waarmee hij argumenteerde zou hij het gedaan hebben ook. Nu veranderde hij van onderwerp. Hij moest eerst tijd hebben hier rustig over na te denken. En daarom maakte hij er vlug een einde aan.

"Zeg," zei hij plotseling gehaast, "hoe laat moet je binnen wezen?"

"Om half elf."

"Neem me niet kwalijk, maar dan moeten we opschieten."

Op de thuisreis roerde hij het onderwerp niet weer aan en Fay begreep dat hij er liever niet meer over wilde praten. Nu meer te zeggen zou het effect van haar getuigenis kunnen bederven. Alleen wanneer een mens een intense belangstelling aan de dag legt kan er met vrucht gewerkt worden, dat wist ze allang.

Hij bracht haar tot het hoofdgebouw en zei "Welterusten," staande voor de oude toren. Zijn stem was zacht en hij liep naar de "Gym" met haar woorden naklinkend in zijn oren, haar rustige eenvoudige stem: "Welterusten, Ranny."

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$ 3.00
Engagement-announcements	$ 3.00
Marriage and anniversaries	$ 4.00
Notifications of death	$ 4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 2.00. Every word more 5¢

For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

On April 2, 1963, the Lord took unto Himself our beloved Father, Grandfather and Great-grandfather

Mr. JACOB PRINS,

age 76 years and 10 months.

Children:
Mr. & Mrs. George Prins
Mr. & Mrs. Simon Prins.
Mr. & Mrs. Norman Prins.
Mr. & Mrs. John Ellen.
Mr. & Mrs. John Prins.
Mr. & Mrs. Fred Olthuis.
Mr. & Mrs. Everett Fennema.
Mr. & Mrs. Peter Prins.
44 grandchildren.
7 great-grandchildren.

Humberstone Farm,
Beverly, Alta.

Funeral services were held from First Christian Reformed Church at Edmonton, Friday, April 5, 1963, Rev. W. Boelkins and Rev. L. Tamminga officiating.

De Here heeft plotseling tot Zich genomen zijn moegestreden kind, onze geliefde man, vader, behuwd- en grootvader

JACOB VAN GEEST,

op de leeftijd van 63 jaar.

Mrs. H. J. Van Geest.
Lane & Sya.
Adrian & Jean.
Evelyn & Albert.
Willy & Walt.
Ria & Hans.
Corrie.
Anne.
Jack.
Lambert.
Dick.
En 11 kleinkinderen.

3 April 1963.

R.R. # 4,
St. Catharines, Ont.

For rent:

LIGHT INDUSTRIAL WORKSHOPS

For information write: Truck and Autobody, 41 Maple Ave., Richvale, Ont. or phone (days) Toronto AV 5-5334 or (nights) Toronto AX 3-4794.

Twee Bus Melkcontract

57 Acre goed land. 7 kamer huis, met badkamer. Barn en nieuw melkhuis. 12 beste koeien, 4 pinken, 3 kalveren.

Tractor, ploeg, zaaimachine, maaimachine, melkmachine en melkkoeler. (Geen bulk).

Niet ver van christelijke school en kerk. Vraagprijs voor alles: $ 18.000.00 met $ 4.000.00 down.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894.

We hebben meer farms te koop.

A nearly 17-year-old Christian Reformed boy desires to

WORK ON A RANCH

Commencing mid-June till Sept. 1. Letters to box 1590, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat, B, Hamilton, Ont.

Jonge Gereformeerde vrouw met 2 jonge kinderen zoekt

PLAATS IN DE HUISHOUDING

Engels of Hollands sprekend. Brieven onder no. 1587, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat, B, Hamilton, Ont.

Te koop aangeboden:

GEKOELDE TOONBANK

vitrine toonbank, werktafels, gehaktmachine, snijmachine, electr. weegschaal, stands etc. Bovenstaande is in eerste klas conditie. Prijs billijk. P. Altenburg, 684 Downie Street, Stratford (Ont.). Tel. 271-9032.

HOUSEKEEPER WANTED

to look after motherless home. 4 children, live in. Top wages. Please write giving particulars and references to J. H. de Roos, 235 Portage Ave., Winnipeg, Manitoba.

Gevraagd:

JONGE MAN, 18 JAAR

of ouder, die wil werken in kwekerij en tuinaanleg. Brieven onder no. 1586, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

MARRIED MAN

for large sow operation. Good wages, house provided. Write stating experience to Bill Tuckey, Exeter, Ont.

GIRLS

Our new correspondence club of 23 yrs. and over now has as members 13 men and 3 ladies, so come on girls. Join us. Box 1588, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat, B, Hamilton, Ont.

Young married man, 2 children, wants a

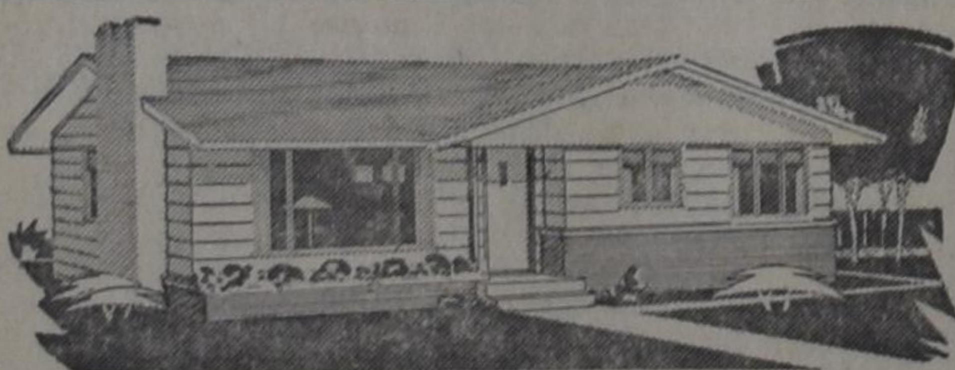
JOB AS MECHANIC B

in Ontario. 3 Years in Canada. No union please. Letters under no. 1589, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat, B, Hamilton, Ont.

Te koop:

TWEE ZEER GOEDE FARMS

ieder 100 acres, waarvan één met bulkcooler en melkcontract. Gelegen aan highway 7, zuid van Strathroy. Reasonable in prijs. Inlichtingen geeft: S. Klaver, 255 Erie St., Stratford, Ont. Telefoon 271-2628.

Voor de Farmers

De laatste tijd verschenen er heel wat stukken in Calvinist-Contact onder de rubriek "Voor de farmers", van welke stukken "Old Farmer" ook kennis nam. Al zong iedereen op zijn wijs, alle stukken wezen op de noodzakelijkheid ener "Christelijke Farmers Association".

Voor ik een begin maak met het onderwerp "Bemestingsleer", waarover ik een paar stukjes hoop te schrijven, wil ik gaarne een paar opmerkingen maken omtrent hetgeen de laatste tijd ten beste werd gegeven.

Het viel mij voor de zoveelste maal op, dat (natuurlijk met uitzonderingen), jongeren vlugger warm lopen voor een zaak dan ouderen, met gevolg, dat, als de jongen de gaspedaal te ver intrappen, een oudere voorzichtig de rem aandrukt. Met remmen komen we er niet, maar met te grote snelheid loopt men gevaar om brokken te maken.

Een voorlichtingsdienst waar eerst meen ik Postema over schreef, later ook Haverkamp en anderen, is reeds bijna tien jaar geleden ter sprake geweest op een onze vergaderingen in provinciaal verband, doch verder kwam het toen niet, of het momenteel gewenst is, er een begin mee te makan, hangt natuurlijk van veel dingen af, doch belanghebbenden zullen daarbij wel het laatste woord moeten hebben. Nu er zoveel is geschreven over dat onderwerp, zullen we maar hopen dat het provinciaal bestuur deze zaak aanhangig zal maken op de eerstkomende provinciale vergadering. 'k Hoop dat op de verschillende plaatselijke vergaderingen die zaak is behandeld.

Om misverstand te voorkomen meld ik even, dat dit niet alleen iets is wat men in Holland vind.

Evenmin als Holland octrooi heeft over een voorlichtingsdienst, heeft die dat over een christelijke organisatie, aangezien die niet is een uiting van Nederlandse gevoelens, doch gevolg van onze cultuuropdracht als christenen, waar ik nu niet over wil uitweiden, doch volstaan te verwijzen wat we hebben kunnen lezen in C.C., zowel in dat blad van 11 Jan., over de rede die Mr. Markusse had gehouden te Woodstock, als wel wat meermalen door Mr. Douma naar voren is gebracht, evenals door meerderen.

Ook wat Rev. Van Harmelen in "De Wachter" van 8 Januari dienaangaande schreef, is niet voor tweeërlei uitleg vatbaar.

Al deze stukken lieten geen ruimte voor de vraag: "En hoever kan ik met de wereld mee gaan?" Doch juist wezen ze ons er op, dat een christen ten allen tijde en overal christen heeft te zijn, en alzo zijn leven niet kan indelen in een neutraal gedeelte, waar we God niet bij nodig hebben, en een christelijk deel. Mogelijk kom ik later nog wel op deze materie terug. Nu volsta ik met er nog aan toe te voegen dat nog steeds de woorden van onze Heiland van kracht zijn: "God liefhebben boven alles en de naaste als onszelf.

'k Ga nu over op het aangekondigde onderwerp "Bemestingsleer" in de hoop, anderen daarmee van dienst te kunnen zijn.

Nu de winter naar het schijnt afscheid genomen heeft, en de zon de aarde met haar stralen verwarmt, gaan onwillekeurig des farmers gedachten in de richting van grondbewerking en zaaien en natuurlijk bemesten, hetzij met natuurmest of kunstmest of beide.

Laten we eerst maar eens zien wat een plant alzo nodig heeft om te groeien, om daarna onze conclusie te trekken. Een plant bestaat voor 70 tot 96 procent uit water, dus water speelt een zeer belangrijke rol bij de groei. Verder spelen verschillende elementen een belangrijke rol, welke we vandaag niet alle willen noemen, doch volstaan met de meest noodzakelijke, om dan later verder te werken.

Stikstof op het land, brengt eiwit in de plant, hebben de meesten onzer meermalen gehoord. Wat is daarvan waar?

Zonder stikstof geen eiwitvorming is inderdaad gebleken waar te zijn. Ook protoplasma waarin zich alle levensfuncties afspelen is een eiwitachtige stof, en zonder protoplasma geen groei. Ook is er dus geen bladgroen zonder stikstof te verkrijgen. Het zal wel algemeen bekend zijn dat rijping door een flinke stikstof gift wordt vertraagd; wil men dus veel blad, dan geve men veel stikstof, zodat stikstofbemesting oordeelkundig moet geschieden. Dat vlinderbloemige gewassen stikstof uit de lucht vastleggen zal wel algemeen bekend zijn.

Evenals stikstof hebben de planten ook fosfor nodig voor het vormen van eiwitten. Ze hebben ook fosfor nodig voor wortel-ontwikkeling, evenals voor vorming en rijping van zaden en vruchten, terwijl ze die ook nodig hebben voor goede werking van stikstof in de omzetting van vetten. Ook de toediening van fosfor moet oordeelkundig geschieden, omdat bij te veel fosfor gebrek aan zink kan ontstaan.

Bij onvoldoende kaliumbemesting groeien de planten slecht. Men neemt aan dat kalium een rol speelt bij de vorming en vervoer van koolhydraten, zodat bieten, aardappels en andere knolgewassen veel kalium nodig hebben. Kalium regelt ook de wateropname door de planten, dus bij voldoend kalium lijden die minder aan droogte. Evenals bij de andere genoemde elementen kan ook te veel kalium schadelijk werken, doordat alsdan gebrek aan magnesium kan ontstaan. Voor vandaag willen we het bij deze drie elementen laten en alleen nog opmerken, dat het niet om het even is, welke grondstoffen worden verwerkt om aan het juiste gehalte te komen bij gemengde mest. Bij gezamenlijke aankoop kan men beter een onderzoek daarnaar instellen. Tot volgende keer.

Old Farmer.

Wanted:

MIDDLE-AGED MARRIED MAN

for year around job on dairy farm, loose housing set-up, pipeline milker. Four-room house with facilities available. Close to Chr. Ref. Church and Chr. School, on No. 12 Highway. Good wages for right man. Apply Albert Kamps, Box 353, Lacombe, Alta. Phone 782-2564.

Wanted:

BODYMAN

Write to: Truck and Autobody, 41 Maple Ave., Richvale, Ontario or phone (days) Toronto AV 5-5334 or (nights) Toronto AX 3-4794.

ACTIE OM GODSWIL

In onze redactionele kolommen hebben wij er meermalen op gewezen, dat in al onze aktiviteiten wij ons steeds rekenschap moeten geven van de motieven die ons in beweging zetten. Dit is de laatste maanden wel zeer sterk naar voren gekomen, toen wij ons moesten bezinnen op onze keuze bij de stembus. Het is niet voldoende dat wij pleiten voor christelijke politiek, indien wij niet een duidelijk besef hebben van het waarom van christelijke politiek.

Hetzelfde geldt voor de christelijke sociale actie. Wij zijn nu wel los van de gedachte, dat christelijke sociale actie nodig is, omdat wij dit in Nederland vroeger gewend waren. Zulk een argument houdt geen steek. Maar daarmede is de vraag nog niet beantwoord, waarom die actie dan wél nodig is. Dit antwoord kan maar niet alleen negatief zijn als tegenhanger tot modern unionisme. Evenmin kan het alleen maar gericht zijn op de zekerstelling van "bread and butter". Als onze actie, ook onze christelijk sociale actie, niet in de eerste plaats wordt gevoerd om Godswil, is er reden om de juistheid van die actie nauwkeurig te testen.

Begrijpen wij het goed, dan is juist dit het onderwerp, waarover Prof. Dr. H. E. Runner zal gaan spreken op de jaarlijkse conferentie van de CLAC (wij verwijzen daarvoor naar de advertentie in dit nummer van ons blad). Er is op dit punt geen eenheid van gedachte, zelfs (helaas) geen eenheid van organisatie. Wij — en stellig velen met ons — zien daarom met veel belangstelling uit naar hetgeen Dr. Runner hierover zeggen zal.

ARTISTIEKE PRIJS VOOR CHRISTOFFEL OVERVOORDE

De Nederlandse emigrant-artist Christoffel Overvoorde heeft op een Christian Art Show, georganiseerd door de Spartan Lutheran Church, Michigan, U.S.A., twee prijzen ontvangen.

Hij ontving een eerste prijs van $ 100.— voor de kubistische schilderij "The Struggle", en een vierde prijs voor de ets "Christ Still King".

Voor de tentoonstelling werden 172 werkstukken ingezonden, waarvan er 83 werden geaccepteerd. De eerste prijs werd aan de heer Overvoorde, te Holland, Mich. toegekend omdat "...The Struggle het best de kern van het Christelijk geloof weergeeft".

A.V.

MEDEDELING VAN DE REDACTIE

Het gebeurt meermalen, dat ons advertenties worden opgegeven, waarin sollicitaties worden gevraagd voor vacante posities. Daarbij wordt dan soms vermeld, dat sollicitanten lid moeten zijn van een bepaalde kerk. Wij wijzen er echter op dat de laatste toevoeging **bij de wet verboden is.**

Wij mogen advertenties, waarin als voorwaarde het lidmaatschap van een kerk wordt genoemd, niet aanvaarden en moeten ons daarom het recht voorbehouden dergelijke advertenties te wijzigen.

Men houde hiermede bij het opstellen van zijn advertentie rekening.

The New Europe

Professor Peyton V. Lyon of the University of Western Ontario in London, Ont. spoke for the Canada Netherlands Council in Toronto on March 19 on the subject "The new Europe, a Conflict of two Visions". Professor Lyon, who was employed in the past by the Department of External Affairs and as a political officer with the Canadian Embassy in Bonn from 1954 to 1958, had in this capacity the opportunity to follow the development of the economic but also of the political development of the countries in Western Europe leading to the European Common Market and possibly leading in the future to the united states of Europe. Professor Lyon brought forward the vision of the so-called "good Europeans" — a small group of great political pioneers which he would call the greatest of our time — and he mentioned the names of Jean Monnet, Robert Schumann, Paul Henri Spaak, de Caspari and Adenauer, Professor Lyon, as a political scientist, stressed much more than we have heard in the past that the greatest significance for the world and also for Canada of what was going on in Europe was not the economic integration but much more so the political. Two world wars in western Europe made it very important to absorb the potentially dangerous element in Europe in a greater unit. The "good Europeans" are unfortunately not the only Europeans with a vision. He referred of course to Charles de Gaulle and his disciples who dream of "La belle France" at the expense of a well balanced Europe. Besides severely criticizing de Gaulle for his intention to use Europe for France, he also expressed his indignation at de Gaulle's attempt to re-awaken the spirit of nationalism in Germany and at his veto on Britain's bid for membership in the Common Market. Nevertheless, Professor Lyon felt at the moment that Germany is the source of any resistance to de Gaulle's ambitions and he expects that this resistance will become more evident after Adenauer's resignation next November. It would be for Europe, and consequently for the whole free world, very important if the impasse in which President de Gaulle has brought Europe could be solved, and who will be the European who would be able to do this?

Professor Lyon expressed his disappointment that his own country has not given enough support to the great idea of Jean Monnet and Schumann for a united Europe; instead of that the Government has complained too much about the disadvantages caused to Canada if Great Britain would have joined the European Common Market.

J. C. Tupker,
Secretary-Treasurer
Canada Netherlands Council.

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd. Box 34, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 ·nd 547-1489.

ARE YOU A SQUARE?

by Dr. Paul G. Schrotenboer

"Thus he showed me: and behold the Lord stood upon a wall made by a plumbline, with a plumbline in his hand. And the Lord said unto me, Amos, what seeth thou? And I said, a plumbline. Then said the Lord, Behold I will set a plumbline in the midst of my people Israel: I will not again pass by them any more." (Amos 7:7, 8).

I asked one of my sons what a square is, and he answered: A square is somebody who is stupid. Is asked another son what he thought a square is and he said: A square is a nut. When I inquired a little further, I found that whatever word you use to describe a square, it is not nice. Strange things have happened with a very good word.

When our parents were still young, one of the finest words in the English language was 'square'. You gave a man a square deal, if you were honest. You gave him a square meal if he was hungry. You stood foursquare for the right as you saw it. You stood square against what you opposed. When you got out of debt you were square with the world and you could look your fellowman square in the eyes. The motto of the class that finished highschool one year before I did choose for its class motto: Be square and be wise.

When I took shop in school I learned that a square is a carpenter's tool to mark accurately right angles on a plank that had to be sawed. A carpenter's square is used to set the pitch of the roof of the building he is erecting. It is used to make things accurate and right. A T-square is indispensible to the draftsman. But today the word refers to people, not to tools.

It has been said that some strange characters got hold of this very good word and bent it all out of shape. The word itself is no longer square. I am told that convicts first gave it a bad twist to designate someone who would not conform to the convict's code. And from prison the word was flashed out over the marijuana circuit of the bopsters and the hipsters and now everyone knows who a square is, and it isn't very nice.

A square is one who does not fit, does not fit with the ideas of the lowly crowd, that is. He does not conform to the round hole of the gang because he has too many sharp, square corners. He does not fit with the angle players, corner cutters, sharpshooters, goof offs and sail trimmers.

There is one point where the word 'square' does still mean what it should. A square in the modern sense (of what I hope is sub high school mentality) is one who abides by the standards of right. And because he conforms with the standard of right, that is, has been t-squared by law, he is that kind of a square with the obnoxious corners which do not fit the neat slots of today's conformist crowd.

So when I ask: Are you a square? you may counter by saying: What do you mean? What kind of a square? Am I a square in the eyes of the crowd, because I do not play their game according to their rules? Or am I a square in the eyes of the Chief Inspector?

The Bible does not speak often about squares. When it does, it uses the word in the classical sense of that which conforms to the rigid, inflexible standard. The New Jerusalem will be four square. That is, not just a parallelogram with four equal sides and four right angles, but a cube. The height, the length and the breadth of it are equal. It is straight and symmetrical, just like the Holy of Holies.

In the day of the prophet there was no metal carpenter's square, as far as we know. At least there is no mention of any. There was, however, a plumbline, an instrument to test a wall, whether is was exactly perpendicular or not. A plumbline is a string with a heavy object tied to its end; the force of gravity on the weight pulls the string down.

In a vision the prophet Amos saw the Lord standing on the wall with a plumbline in his hand. God came to inspect the wall, to find out if it was straight or not, to decide whether it might continue to stand, or would have to be thrown down. That is, God came to find out if the wall was square.

When God asked Amos what he saw and Amos replied: I see a plumbline, the Lord then explained that He would set a plumbline in the midst of His people, to pass judgment on them, whether or not they passed the test. He would not again pass them by anymore.

The question therefore: Are you square? is not first of all mine or yours or any one else's, but first of all God's. He wants to know: Do you conform to my standard of right and wrong? Everything will pass my inspection and I will decide either to retain or to destroy, either to approve or disapprove. I will make an open display of it, for it will be in the midst of my people.

The question of your being a square is a most serious question. It indicates whose code of action you follow: that of the gang or of the Lord? Between these two you will have to choose. Are you most concerned with what others, i.e., those who set the standard of acceptability, say about you? Or are you concerned about what God says about you? Whose praise do you desire? Where do you seek acceptability? Where do you want to belong? Are you in the last analysis a member of the pack?

Public opinion, unless it itself is set by the plumbline of the Lord, is a most untrustworthy standard. Behind the modern crowd's idea lies the desire of man to do as he pleases and then to make others conform to the tests set by the crowd. And those who do not conform must be ridiculed into line. The voice of the public is the only voice many will accept as the voice of their god.

God's plumbline still marks off the right from the wrong in the house of Israel. He is still the Great Inspector and Judge. He also takes His plumbline, the Word of His law and by it tests man's works. He even uses it to test man's set of moral weights and measures. His judgment is always just. By it he tests your use of the word 'square'.

Whether young people will spend their lives as Christians, live and study in the Christian way, use their training later in Christian service, or whether they will be virtually indistinguishable from others, will depend largely on their willingness to submit to the plumbline of God's Word. This will mean a fierce struggle of heart for them, just because being called a square by the crowd stings. They will have to choose whether their praise is of God or men.

God always plays it square. Therefore the plumbline in Israel. Therefore the judge of all the earth does right. Therefore he cannot look upon evil, nor let sinners go unpunished. Therefore also, when He in love chose to save His people from their sin, he sent Christ into the world to make it square between them and their God. Because Christ provided the satisfaction for our sins, becoming a curse for us could God be satisfied with His work. Because Christ who knew no sin became sin for us that we might become the righteousness of God in Him, therefore we can look God square in the eye.

The plumbline of God's Word still hangs near the wrecks of time. Man's work turns to rubble when it cannot pass the plumbline's test. The Cross of Christ towers o'er the recks of time because it was truly square, i.e., it fully displayed the justice of God. In this justice God showed His mercy.

Are you a square?
Through all the depths of sin
and loss
Drops the plummet of the cross.

The Original Canadians

This month, an Indian child, not yet born, will represent a significant milestone in the resurgence of Canadian Indians.

Statistically the birth of this child will bring Canada's Indian population to the 200,000th mark. According to expert estimates, this was the number of Indians who inhabited Canada when the Europeans first landed.

Disease and conflicts introduced by the new arrivals caused a drastic decline in the Indian population. By the beginning of this century it had been cut almost by half. Since that time the Indian population has increased at a slow but steady rate until about 10 years ago. Since then, the rate of growth of Indians has been proportionately greater than that of any other ethnic group in Canada.

This gratifying increase has gone hand-in-hand with advances in the fields of health and education, coupled with a greater participation by Indians in all phases of Canadian life.

The increase of more than 3.3 per cent a year may be attributed largely to the efforts of Indians to ameliorate their health and living standards. Improved welfare services, better housing and health programs also have helped to reduce the incidence of disease and to promote good health.

A better understanding of the benefits of education on the part of Indians is now evident. While courses in Indian schools conform to standards set by the provincial authorities, it is the policy of the Department of Citizenship and Immigration, wherever feasible, to arrange for as many as possible of Canada's approximately 50,000 Indian school children to study with other young Canadians. Since 1957, the number of Indians attending non-Indian schools has grown from 6,272 to more than 16,000. The general performance of Indian children is equal to that of other students.

The number of Indian students attending secondary schools and universities, often with financial assistance from federal government, is increasing year by year. There now are Indians in law, medicine, the sciences, teaching, as well as in other professions and in the skilled trades.

Canada's 556 Indian bands manage their affairs efficiently through elected band councils which function much in the same manner as municipal councils. The Indian Affairs Branch assists bands to develóp the resources of their reserves and encourages community leadership. It also assists in the training of individual Indians and in finding employment for them on and off the reserves. Canadians generally are taking more interest in the Indians. More "friendship centres" designed to help Indians adjust to city life are being formed.

Canada owes much to her Indian population. Indians guided explorers and showed them how to live in a strange land. They formed the backbone of the fur trade, Canada's first industry, in each of Canada's wars, they served gallantly. Traditions of Indian art continue to enrich Canadian culture. Today, by their talents and earnest efforts they are making an important contribution to Canada's economic and social growth.

Easter Dawn

William Arnette Wofford

It was yet dark when Mary reached
The shadowed garden chill with gloom,
Coming with loved ones pierced with grief
To bring the spices to the tomb.

It was yet dark; she scarce could see
The sepulcher before her there;
And when she found the great stone moved,
Her sorrow seemed too great to bear.

The stone that had imprisoned Him
For three long days was rolled away;
It was yet dark; but even so,
A faint light showed the breaking day;

With darkness of the night dispelled,
The woman heard words strangely sweet;
She turned and saw her Master near
And fell sobbing at his feet.

O wondrous joy beyond belief
For Mary then . . . with darkness gone . . .
To see upon the garden path
The newly risen Lord at dawn.

BILL WASSENAAR (SARNIA) WINS SCIENCE FAIR PRIZE

Willem Wassenaar, an 18 year old son of a Dutch immigrant family, became Grand Prize winner in Sarnia's fourth annual Science Fair, sponsored by the local section of the Chemical Institute of Canada. A total of 46 exhibits were on display covering the fields of chemistry, biology, physics and science.

Willem Wassenaar, of 1236 Isabella, Sarnia, Ont., is a grade 13 student at St. Clair Secondary School. He had a classy entry in the biology division, which netted him best senior and first senior biology awards. His neurological exhibit was according to the judgment of the prize awarding committee expertly presented with colored diagrams of the complex human brain. Bill has received several awards over the past few years, and he hopes to tsudy medicine.

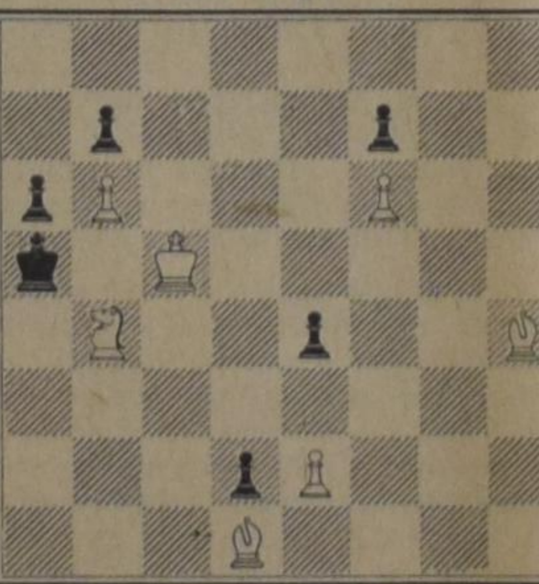
(A.V.)

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

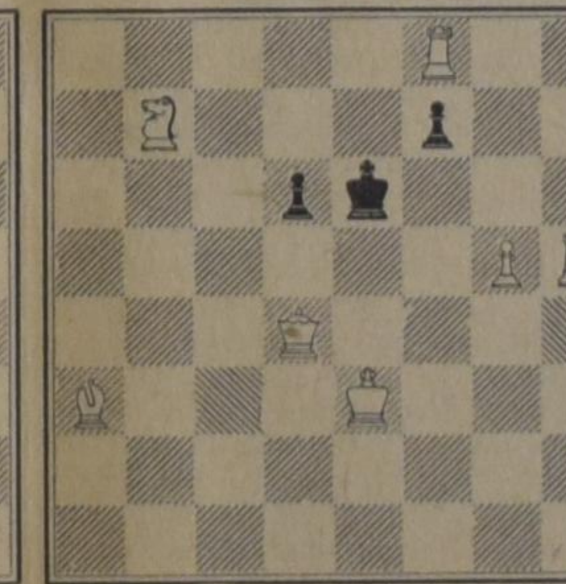
FIRST APRIL SERIES

No. 58
Author: Dr. L. N. DeJong.
Black: 6 pieces

White: 7 pieces
White to play and mate in 3 moves (3 points).

No. 59
Author: S. Loyd.
Black: 3 pieces

White: 7 pieces
White to play and mate in 2 moves (2 points).

NOTES:

1. No. 58 is pretty perspicuous. The whole question is, do you see the idea of the problem? Complete description is asked for.
2. No. 59 is a quite normal problem, not as hard as No. 58. Only the key move should be indicated.
3. After the hard nuts you had to crack in February and March you may find these problems easy, but do not forget that they belong to the FIRST APRIL series!!
4. The next series will be published on April 26. Please send your solutions after that date to the editor personally, not later than the 20th or the 25th (depending on distance) of May.

THE FEBRUARY LADDER

Problems	48	49	50	51	Sub-Total	Previous Total	TOTAL
Points	2	4	8	2	16		
A. J. Klein, Hamilton, Ont.	2	2	2	2	8	74	82
H. Geerlof, Smithville, Ont.	0	2	0	2	4	66	70
A. Guillaume (I), Toronto, Ont.	2	2	6	2	12	53	65
W. Triemstra, Ottawa, Ont.	2	4	3	2	11	53	64
K. Bylsma, Iroquois, Ont.	2	0	1	2	5	52	57
J. Prins (I), Lacombe, Alta.	2	2	8	2	14	38	52
J. M. DeVries, London, Ont.	2	2	2	2	8	38	46
E. H. Langendoen, St. Catharines, Ont.	0	2	2	2	6	38	44
Dr. Th. VanDeursen, The Hague, Neth.	2	2	4	2	10	33	43
W. F. Stokdijk, Old Barns, N.S.	2	2	2	2	8	31	39
J. Heikamp, Burlington, Ont.	2	2	6	2	12	26	38
W. Wilms (I), Lindsay, Ont.	2	2	1	2	7	29	36
M. DeJong, Stirling, Ont.	2	2	1	2	7	23	30
E. Van Donkersgoed, Gorrie, Ont.	2	2	0	2	6	22	28
R. VanKooy, Guelph, Ont.	2	2	1	2	7	16	23
B. Demik, Hamilton, Ont.	2	2	4	2	10	13	23
G. Bloemendal, Toronto, Ont.	2	2	4	2	10	8	18
F. Tolsma, Vauxhall, Alta.	0	2	0	2	4	14	18
A. Schuitema, Barrie, Ont.	2	2	1	2	7	10	17
H. Postma, Port William, N.S.	2	2	3	2	9	8	17
B. Kortland, Toronto, Ont.	0	2	2	2	6	9	15
J. Binnema, Rocky Mt. House, Alta.	2	2	3	2	9	6	15
J. A. Meiboom, Carrying Place, Ont.	no answer					12	12
E. Smit, Bowmanville, Ont.	2	2	1	2	7	5	12
J. Wierda, Winnipeg, Man.	0	2	0	2	4	6	10
M. Visser, Duncan, B.C.		1	2	2	5	4	9
J. VanDam, Redcliff, Alta.	2	2	1	2	7	new, welcome!	7
G. Duiker, Barrie, Ont.	no answer					6	6
H. VanderVecht, Essex, Ont.	0		0	2	2	3	5
J. Byl, Burnaby, B.C.	0	2	0	2	4	new, welcome!	4

30 contestants! Maximum: 90 points. (I) means, reached the top once.

Confidentially Speaking

Dear Con and Ad:

In the event of a nuclear war there would probably be not much left to live for. Do you think it to be our duty to build fallout shelters, especially in view of the fact that our government does not encourage us to do so? I do believe that we have to use other means of protection, such as insurance, but I have my doubts with regard to shelters. C.L.

Dear C.L.

We do too! To us it seems a financial and practical impossibility to build fallout shelters ourselves. We sincerely believe that it is the duty of our government to take this kind of measure for our protection in case of a nuclear war. Whether a fallout shelter could provide enough security remains to be seen. Probably it will depend on how and where they are built. As lay people we cannot give advice in these matters; one reason more to leave this subject in the hands of the government.

This does not decrease our own responsibility, however. We are inclined to think and say that if a nuclear war would occur, we might as well die at once. The idea of living after it is all over and being subjected to all kind of horrible diseases and perhaps amputations and of living more or less in a stone age, is not very appealing. Yet we believe that it's the duty of a Christian by all means to try to survive. More than ever the world (or what is left of the world) will be in need of people who are able to preach the gospel and to comfort and guide the other survivors with God's Word.

Keeping this in mind, we certainly have to use every protective measure we are able to provide or which is available, but it should be within our competence. We hope that this answer satisfies you and above all that God will spare us and other generations from nuclear destruction.

CON and AD.

Penpal List

Dear Con and Ad:

I am a young man of twenty-seven, from Ontario, 5'9" in height, and would be pleased if some young lady between the ages of 23 and 28 would let me hear from her.

I am a confessing member of the Chr. Ref. Church, and a leader in the Cadet Club (boys' club), which gives me much joy.

"Waiting Lad."

Send your letter to "Waiting Lad", % Con and Ad, Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Dear Con and Ad:

I am an eighteen year old girl from Ontario. I am 5 ft. 9 inches in height, and brown hair. I would like to correspond with a boy between the ages of 19—21 years.

I attend the Chr. Ref. Church. I enjoy swimming, reading and outdoor sports.

A snapshot will be much appreciated.

"Waiting patiently."

Send your letter to "Waiting patiently", % Con and Ad, Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Dear Con and Ad:

Are there any handsome young gentlemen between the ages 18—20 who would like to correspond with a lonesome young lady?

I am seventeen years of age. Through my glasses you can see a pair of blue eyes and my hair is lightbrouw. I am approx. 5'4" tall. By trade I am a student and am presently taking the grade 12 academic course. I hope to go on to Teachers' College to become a Christian school teacher.

I am a member of the Christian Reformed Church and I actively participate in the Young Women's Society. I love to help organize youth activities and I enjoy bowling, skating, etc. I also like reading and listening to good music. An enclosed picture would be appreciated.

"Lonesome Girl."

Send your letter to "Lonesome Girl", % Con and Ad, Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Con Sidential.

Ad. Visel

THE BOOK THAT YOU SHOULD READ

The Master of Geneva,
by Gladys H. Barr.
Published by Holt, Rinehart and Winston. New York and Canada.

With the current revival of interest in Calvinism a book depicting the life of John Calvin is very welcome. Calvin is usually thought of as a stern, uncompromising figure, a man devoid of any sense of humor. But you will come away from this book with a very different picture of the man John Calvin. The author has succeeded in portraying for us the true John Calvin. His warm personality, his great faith, his loyalty to his friends, his love of companionship, his broad intellect — these shine forth.

This book is fiction based on fact. The author spent years of research in preparing the story of the Master of Geneva. She perused his commentaries with their prefaces, his sermons, prayers, and letters in order to get a true impression of John Calvin.

We first see Calvin as a boy of twelve at home in Noyon, France in the year 1521. A loyal son of the Roman Catholic church, his one desire was to become a priest — "to serve God and His Church". Two years later we find Calvin the student in Paris. We are introduced to his life-long friends, Nicholas Coop, Theodore de Beza, Clement Maroot the poet who set many psalms to music, his cousin Peter Robert who translated the Bible into the French language.

The Reformation was in the making and Calvin in spite of himself was drawn along with those who were questioning the authority of the Church. The turmoil in his mind grew as he studied the Latin Vulgate Bible. Endeavouring to remain a loyal son of the Church he steadfastly refused to read the Lutheran books which were secretly being circulated among the students. Instead of clearing, John's intellectual confusion increased as he studied the Gospels. He prayed for light.

Next we find Calvin at Orleans, ordered there by his father to study law. Young John had no desire to become a lawyer but being an obedient son he went without question. He soon became convinced that God had led him to Orleans.

Along with his law studies, Calvin continued his study of the Scriptures under the great theologian Melchior Wolmar. Although he saw many discrepancies between the Church's practices and the teachings of Scriptures, Calvin had no thought of leaving the Church.

When Dr. Wolmar was forced to flee Orleans because of his Protestant teachings, Calvin was invited to take over his theology classes. Studying the teachings of St. Augustine and Paul, Calvin longed to bring the Church back to the religion of Paul and the apostles.

More and more he was looked upon as the leader of the reformation movement in France, with hatred by some and with admiration by others, and this at the young age of twenty-two years!

You will not want to continue to follow Calvin as he flees from place to place to escape the executioner's hand. The author vividly describes the meeting of John Calvin, the peace-loving scholar with the fiery revolutionary, William Farel, at Geneva. His marriage to Idelette and their few happy years together are tenderly related. His struggles for the right and the ultimate triumph of truth at Geneva bring us to the end of the story.

Be sure to read this dramatic warm-hearted biography of the Great Reformer.

Eleanor B. Spykman.

Dr. P. Y. DE JONG — Rev. F. GUILLAUME
Dr. R. KOOISTRA — Dr. P. G. SCHROTENBOER

SERIES OF OUTLINES ABOUT ISRAEL'S JUDGES

No. 17

A GREAT DELIVERANCE BY THE HAND OF THE SERVANT OF THE LORD

Judges 15:9-20

BACKGROUND NOTES

This rather short story can be viewed from different angles.

First it can be seen simply as a story. It tells us what happened long ago. It describes a "great deliverance by the hands of the servant of the Lord." (These are Samson's own words, see vs. 18).

In the second place it stresses the absolute loneliness of this judge. He lived alone in the top of the rock Etam (vs. 8). In his struggle with the Philistines nobody was at his side. Moreover the story tells that in this special situation all his people were against him. You could say that Judges 15:9-20 characterizes the life and position of Samson. He fought against the enemies of the Lord without any help. Once he used several different situations in which the Bible shows the judge Samson, not one can be found in which he functions as the captain of an army, ready for the battle against the Philistines. In all different circumstances he was completely alone.

This leads to a third viewpoint from which we can see this story. The loneliness of Samson emphasizes that we are not able to do anything unless the Spirit of the Lord is with us. His experience at Etam teaches us that still today God's strength is made perfect in our weakness if we are dependent on the Lord and expect our help from Him.

Much more, however, the loneliness of Samson reminds us of Jesus Christ, who fought against sin and satan alone. We should clearly see the shadow of our Savior faling across this story. It is as if we hear the leaders of Israel talking and shouting before Pilate and on the hill of the cross, when we read what the men of Judah said to Samson, when they came up against him to bind him and to deliver him into the hands of the Philistines.

Christ in the Old Testament is a regularly discussed subject. Many prophets mention his Name and several psalms sing his praises. But never forget that all of the Old Testament history shows Him. He Himself was in all events that took place in His people. Study the stories of the old covenant and you will discover more and more glory of Jesus Christ our Lord. Samson alone at Etam was really a type of Christ.

THE OUTLINE

1. **Attacked.** vs. 9-13
The previous story ends with the meaningful words "and he went down and dwelt in the top of the rock Etam". Try to explain this a little bit. In how far is it reaction to what happened before? Another reaction came from the side of the Philistines. They wanted to kill him who had plagued them so very much. They decided to go after him to avenge themselves. Vs. 9 says, they went up! Notice that this expression denotes the advance of an army!! So the fear and excitement of the Judaeans is very understandable. A short discussion made everything clear. They were after Samson! And Samson was a Nazarite unto the Lord and God had made him a judge in Israel. But the peoople did not recognize that. Who in the New Testament said that "it is expedient that one man should die for the people, and that the whole nation perish not"? Who was the one who had to die? In the case of Samson the people acted in that same fashion. Not less than three thousand men of Judah went to Samson. Why so many? Criticize what they said to him. How did they dare to accuse him? Compare Samson's answer with what the Philistines had said (in vs. 10). Then they openly said what their purpose was. Show clearly the bitterness and the terrible attitude in it. Samson did not trust them, although he was their judge and they were his people. Isn't this a moving situation? What about the relation between Jesus and us, between Jesus and you? They promised him, "Surely we will not kill thee". They had brought new cords along and they bound him and brought him up. His own people were ready to deliver their strong helper into the hands of the enemies. You should read this story almost from verse to verse in the light of the New Testament.
2. **Struggling.** vs. 14-17
"And when he came unto Lehi, the Philistines shouted against him." They shouted for great joy, but they shouted too early. They left the living God completely out of the picture, but the Spirit of the Lord came mightily upon Samson. We never are strong in ourselves. Neither could Samson do anything unless the Spirit worked in him. The Spirit made Samson willing to fight for his people notwithstanding their treachery and betrayal. The light of Jesus shines clearly here. Suddenly Samson was free again, see vs. 14, which reads as if it were a hymn. Do you understand why it is that way? He found a new jawbone of an ass. What do you think about this weapon? Is there any reason why he wanted to fight with just this piece of bone? Realize how terrible the struggle was. In vs. 16 we read about heaps upon heaps. Do you agree that this points to the conclusion that the struggle did not take place in one encounter, but in several? Samson's supernatural strength filled the enemies with fear and awes as before a superior being, so that they fled, and he pursued them, smiting one heap after another. Then he sang his song of triumph. His personal daring and boldness spoke their word in that song. He simply forgot to give thanks to the Lord. Do we not often do the same? Then he threw the jawbone away and called that place the "jawbone-height". Samson did not mention it, but the Lord had given a great deliverance.
3. **Weak.** vs. 18
The pursuit of the Philistines had exhausted Samson, so that he was very thirsty, and feared that he might die from exhaustion. Vs. 1 in this chapter makes clear that it was hot summer weather. He could not find any water either. Do you realize that even Samson was nothing in himself, nothing without the Lord? God humiliated and tempted him because of his boldness and pride. However, Samson repented and cried unto the Lord, see vs. 18b. He indeed realized his deep dependence again. Now Samson's cause was God's cause again. What should we learn from this experience of Samson?
4. **Strong.** vs. 19, 20
God answered the prayer of his servant. Do you know why? Vs. 19 says, "He clave an hollow place that was in the jaw". Here you have to face some difficulty in the translation, for that jawbone, that Samson had thrown away, has nothing to do with the water, God brought forth. We should read, "God split a hollow place at Lehi" with the consequence that water came out of it, as at Horeb and Kadesh. What happened there? Samson could drink and became strong aagin. He drank the grace and loving kindness of his God, whose servant he was. The attitude of the people changed too. Israel learned to acknowledge Samson as a gift from God. This is clear from vs. 20.
I hope that you discovered the beauty and richness of this story in making an essay about it, and most of all that you met Jesus Christ your Lord in it. Don't speak about Samson in the first place, but most of all about HIM!

Number Thirty-seven of a Series

HOPE REVIVED

by Ineke Parlevliet

For Mrs. Bloem, the villagers felt great pity, too. She looked sick and downhearted, but this was not in the first place what was most apparent. Worst of all was her sorrow and loneliness which was written all over her face.

"I know that Gerard is dead," she told Mrs. van Dongen. "The Germans told me about it . . . a few days after . . . after it had happened . . . I could not believe it . . . It seemed so terrible, so completely incredible . . . Of course I had been afraid that this might happen, yet when it did I refused to believe it. Then they showed me a picture of him . . . of his body . . . I will never forget it . . . that was the last I ever saw of him. The days that followed were terrible. I did not care anymore whether I came out alive or not . . . but God helped me . . . There were the children to care for, now they needed me more than ever . . . How I longed to see them . . . So I tried again to face the future, without Gerard, but with God . . . God has been very close to me and He still is. Annie Vroom did not have that faith. For her it was worse, you see . . . I tried to help her; I could not . . . Her ultimatum was that she would only believe in a God if He would bring Harry back to her again. She seems to depend entirely on him . . . she has no children either. In many ways I was much better off than she, in spite of what happened to Gerard, you see . . . I'm so grateful that I'm here again with my children. It's just the idea that Harry Vroom probably has to pay with his life for our freedom . . . unless God performs a miracle . . ."

And God did perform a miracle, although some people said later-on that it was entirely the work of the Underground. A couple of hours after the home coming of Mrs. Vroom and Mrs. Bloem, Harry was transported to Utrecht. On their way the van with four German guards was suddenly halted by a couple of Nazi officers, who ordered Harry out of the car and forced him into their own. "He was going to be shot right away somewhere off the highway," one of the officers had said. "The Ortskommandant had suddenly changed his mind about the prisoner." They quickly drove away with their prey. It soon leaked out in Waterdam, however, that the Ortskommandant was furious. He had never given any execution order for Harry Vroom, neither had he changed his plans which he had had in store for him. When no trace of Harry was to be found, even the Ortskommandant had to admit that the Underground had played a nasty but clever trick on him which deprived him of his victim. When the rumours circulated a few days later that Harry's wife had gone into hiding, the Waterdammers laughed up their sleeves and were full of praise for the unknown underground workers, who out of fear for their own safety had acted so fast and successfully. Yet it seemed almost impossible that this trick could have been achieved without the help of a German soldier of the Ortskommandantur. How else could the Underground have received the information about Harry's trip to Urecht? Was there a leak in German Headquarters? No one could tell for sure . . . Now Gerrit Horst was the only one still in the hands of the Germans. No news was received about him and many feared that he had been put into a concentration camp in Germany or Poland. As long as his parents did not receive the tidings of his death, the hope remained that Gerrit was still alive.

In many homes prayers of thanksgiving were sent to Heaven for the miraculous rescue of Mr. Vroom and the return of his wife and Mrs. Bloem. Especially Dick van Dongen felt deeply grateful that his life and that of the other underground workers was humanly speaking out of apparent danger.

There was more good news in the following weeks. The Russians had set in a new offensive, and had been forcing their way into East Germany since the middle of January. Rumour had it that they were only 50 kilometres away from Berlin. Millions of German citizens fled, terrified by Stalin's powerful army and cruel soldiers. Now it was their turn to pay for Hitler's insane ideas and atrocious actions . . . Even the German broadcast admitted that the situation was very critical at the present.

The Allied Forces did not sit still either. One of their armies was making much progress in the South of Holland and the predictions were that before long the province of South-Limburg would be liberated, although it meant that in Limburg thousands of citizens were evacuated, leaving homes and possessions behind, perhaps for good.

But in Holland the hope revived that in another month the whole country would be free again. One month? Two months? Were they going to make it? More people than ever before died during the past months, due to exhaustion and starvation, while so many others suffered terribly with hunger oedema. It seemed a race against death . . .

Then God interfered: The Swedish Red Cross sent broad, margerine and groats, which was distributed among the people of the big cities in the West. Although it was not enough by far to feed all these people properly, this gesture was a physical boost and a sign of moral support! During the following weeks several other convoys with food and medicines followed, for the most wanting parts of Holland and it were not only children who cried with joy when they held a beautiful white loaf of bread in their skinny arms . . .

Most people took Harry for a fool. The Germans would not keep their word anyway and he could be sure that his lot would be the same as that of the five underground workers: a bullet. Others agreed with Harry. How could the man live in 'freedom' and eat and sleep as long as his wife was jailed and perhaps mistreated and tortured?, they argued. Another group was convinced that Mrs. Vroom and Mrs. Bloem were no longer alive anyhow and that Harry was giving his life in vain. Yet this time they all were wrong as the Waterdammers would pretty soon find out! No one of course was pleased that Harry Vroom had been caught, but for Dick van Dongen and his relatives his capture could even have dangerous consequences. When Dick heard the bad news a selfish thought flashed through his mind: Suppose Harry Vroom talks to the Germans! He could easily tell them the names of the remaining underground workers and betray him as well as the other members! Dick wondered what to do and asked Mr. Doornbosch' advice. They both agreed that for Dick it was just as safe or dangerous on this farm as anywhere else. Only a couple of people knew about Dick's whereabouts and they could be trusted. Yet Dick was very alarmed and so was his family. The Waterdammers waited anxiously for the things to come. Was Mrs. Vroom going to be released? And what about Mrs. Bloem and Gerrit Horst, one of Harry's employees? Almost everyone was convinced that the Oortskommandant would not keep his word to Harry, now that he was in his power. And then the incredible thing happened . . . The day after Harry's imprisonment his wife came home and with her Mrs. Bloem! This exciting news spread like wild-fire. Both women released! But the ones who had seen Mrs. Vroom and Mrs. Bloem were shocked at their appearance. Mrs. Vroom, who had always been extremely nervous, was a mental wreck and very disturbed, besides the fact that she was in a very poor physical condition. She was not able to answer to the simplest questions and did not even seem to realize that she was free again. Only one sentence she repeated over and over again: "Where is Harry? Where is Harry? I need him . . ."

The one she needed most was impossible to be reached. No one dared to tell her that her husband had been taken by the Germans. Close relatives near Waterdam took her into their home. But it seemed quite obvious that without the presence of her husband Mrs. Vroom's mental disturbance would not improve. Again many people in Waterdam shook their head. They could not see the wisdom of Harry Vroom's decision. Most likely his wife would never get well again. You might as well say that he had endangered his own life — and that of others, if he innocently mentioned any name at all. The majority, however, had a different view. Now the two women indeed had been released from jail, Harry Vroom had proved to have done the right thing. He was a hero and deserved the admiration of the whole town. What would happen to him now? Undoubtedly the Germans would squeeze every possible bit of information from him. Would Harry give it to them? The Waterdammers waited with tension and anxiety for the things to come . . .

(To be continued.)

TEACHERS WANTED

The John Knox Christian School of Woodstock will be in need of a

TEACHER

commencing September 1963. Experience preferred, intermediate grades. Please send your applications to S. Visser, 50 Finkle Street, Woodstock, Ont. Phone 539-9202.

The Calvin Christian School at Clinton, Ont. invites applications for a

TEACHER

for the lower grades. Experience preferred. Sec.: K. VandenHeuvel, R.R. # 2, Goderich, Ont.

The Calvin Christian School of Trenton is in need of

A TEACHER

for middle grades, by the first of September, 1963. Please contact A. Den Ouden (Secr.), R.R. 5, Trenton, Ont.

HOLLAND MARSH, ONT.

In immediate need of a

QUALIFIED TEACHER

for grades 3 - 4 for present schoolyear. Also qualified teacher for grades 1 - 2, and qualified teacher for grades 3 - 4 for te 1963-64 schoolyear. Please send applications or requests for more information to Mr. R. W. Van Dyke, R.R. # 2, Newmarket, Ont.

The John Knox Christian School, Wyoming will be in need of a

TEACHER

for grade 1 and 2, commencing September 1963. Apply to: Wm. De Boer, R.R. 2, Petrolia, Ont.

The Brantford Christian School Society, Brantford, Ontario, opens their school September, 1963 and requires

A PRINCIPAL AND A TEACHER

To those applicable please write or phone collect: J. Balyns, 56 Proctor Ave., Brantford, Ontario. Phone: 753-9943.

Beginning the next schoolterm, the Canadian Christian School of Smithers, B.C. will be in need of

A PRINCIPAL AND A TEACHER

for grades one and two. All information wanted will gladly be given bij the Secr., B. W. Kruisselbrink, Box 773, Smithers, B.C.

Due to increased enrollment the Springdale Christian School Bradford, 30 miles North of Metro Toronto is in need of

TWO TEACHERS

for grades 1 and 2, approx. 25 pupils, and intermediate grades, approx. 25 pupils. Please apply to John Rupke, R.R. # 1, Kettleby, Ont.

The Thunder Bay Christian School Society, Fort William, Ont., is in need of

A THIRD TEACHER

for the schoolyear 1963-64. Letters of application or information to be sent to the Secr. T. Bakker, Hymers, Ont.

The Jarvis Canadian Christian School will be in need for

TWO TEACHERS

qualified preferred, for the lower grades, 30 and 25 pupils, and

ONE TEACHER

qualified, for grade 6, by Sept. 1, 1963. Please send applications to Mr. A. Norg, R.R. 4, Hagersville (Ont.).

Abbotsford Christian School will need a

TEACHER

for one of its primary grades beginning in Sept. Approx. 30 pupils. Please, send all inquiries and applications to Mr. John Kampman, Prin., Box 718, Abbotsford, B.C.

The Brantford Christian School Society will be in need of

A TEACHER

For the lower grades. To those applicable please write or phone collect: J. Ballyns, 56 Proctor Ave., Brantford, Ont. Phone: 753-9943.

The Athens Christian School will be in need of a

PRINCIPAL

for the intermediate grades 4 through 8. Please address inquiries and applications to the Secretary: J. Vander Kloet, R.R. 1, Delta, Ont.

Wallaceburg Christian School is in need of a

TEACHER

for the lower grades, by the first of Sept. 1963. Please contact Fred. J. Feddes, R.R. 3, Wallaceburg (Secr.).

Immanuel Christian School of Aylmer is in need of

A TEACHER

for grade one and two. Applications, stating age, qualifications and references may be sent to the principal, Mr. J. Petrusma, R.R. 1, Aylmer, Ont.

QUALIFIED TEACHERS

needed to fill expected vacancies in all three departments of grades 1 - 10. Address: Knox Christian School, Bowmanville, Ontario.

The Duncan Christian School will be in need of a

QUALIFIED TEACHER

for the lower grades for the 1963-1964 schoolyear. All information wanted will gladly be given by the secretary: H. D. Dykema, Box 11, Cowichan Station, B.C.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Kentville, N.S. L. Slofstra te Clinton, Ont.

te Transcona, Man., W. L. Vander Beek te Richmond, B.C.

te Port Alberni, B.C., J. H. Binnema van Rocky Mountain House, Alta.

Bedankt

voor Fruitland, Ont., J. Vriend te Simcoe, Ont.

FREE CHR. REF. CHURCH

Bedankt

voor London en Mitchell, Ont., H. van der Schaaf te Opperdoes, Nederland.

NETH. REF. CONGREGATION

Bedankt

voor St. Catharines, Ont., P. Blok van Dirksland, Nederland.

CANADIAN REFORMED CHURCHES

Bedankt

voor Smithers, B.C. G. Ph. Pieffers van Coaldale, Alta.

OUDERLINGEN-CONFERENTIE IN SPRINGDALE

De ouderlingen van de Chr. Ref. Churches in de classis Toronto hebben, onder voorzitterschap van de heer Brouwer van Torontoo II, hun voorjaarsconferentie gehouden te Springdale, Ont.

Spreker was de heer van Leeuwen van Toronto I met als onderwerp: "Ambtelijke voorlichting inzake huwelijk en gezinsvorming". Spreker bepaalde ons eerst bij de zegen, die er ligt in het doen van huisbezoek. Dat dit nog gevonden wordt in de kerken is een reden voor dankbaarheid. Spr. splitste daarna de gemeente in twee groepen: a. zij waarmee men weinig contact krijgt en b. zij, die zich kenmerken door openhartigheid. Het is een moeilijke taak voor een ouderling om de in de verhouding tussen man en vrouw, ouders en kinderen, goede voorlichting te geven. Hij zal dit dan ook nimmer mogen doen uit nieuwsgierigheid of indringerigheid, maar biddende om de wijsheid van Boven. Het echte, christelijke huwelijk zal nimmer berekening mogen zijn, maar wel de afschaduwing van de verhouding tussen Christus en Zijn gemeente. Ook in het huwelijk is de Kainsgestalte een zondigen tegen het grote gebod des Heren: "Hebt uw naaste lief als uzelf."

Nadat de vergadering in vier discussiegroepen was overgegaan, werd het onderwerp nogmaals doorgesproken, waarna de spreker gelegenheid had de vele vragen te beantwoorden.

Spreker legde er nogmaals de nadruk op, dat het een zegen in onze kerken is, dat wij huisbezoek hebben, en tevens welke zegen er ligt in het hebben van Christelijke dokters.

R. Nanninga, secretaris.

Drayton Calvin Christian School is in need of a

PRINCIPAL

for the intermediate grades. Applications to be sent to G. Lubberts, Secr., R.R. 2, Drayton, Ont.

Een Christian High School in B.C.

In "Philadelphia", het maandblad van de Chr. Ref. Church te Richmond, B.C., lazen wij, dat het bestuur van de Association for Christian High Schools in B.C. (let op het meervoud!) door de ledenvergadering gemachtigd is om een perceel grond van 5.8 acres aan te kopen in Burnaby, B.C.

Dit is op zichzelf het vermelden waard. Zoals overal heeft men ook in B.C. eerst plannen beraamd, belangstelling gewekt, en berekeningen gemaakt. Die eerste phase schijnt nu voorbij. De werkelijkheid is heel dicht bij gekomen en de vergadering, waarin dit besproken werd, was beter bezocht dan enige andere in het verleden. Als het nu gaat, zoals het elders in het land eveneens verloopt, dan volgen de gebeurtenissen nu snel op. Het is echter duidelijk, dat groot Vancouver klaar is om de sprong te maken.

De lagere school in New Westminster (John Knox Christian School) hoopt in September a.s. een junior High School te beginnen met grades 8, 9 en 10. Een prachtig staaltje van samenwerking werd getoond, doordat de John Knox School deze junior high weer zal stoppen, zodra de volledige high school zal beginnen. Voor deze junior high zijn reeds een aantal onderwijskrachten, met bevoegdheid voor high school onderwijs, benoemd.

Wij menen, dat een felicitatie met de plannen van groot Vancouver op haar plaats is. De verwachtingen zijn gespannen, niet alleen in B.C., maar in het gehele land. Natuurlijk zijn alle moeilijkheden niet overwonnen, ook niet als straks de volledige high school opengaat. Maar die moeilijkheden zijn als de storm, die de eik zijn wortels vaster in de grond doet slaan.

Veel zegen toegewenst, Vancouver! En laat ons geregeld van U horen.

D.F.

"GET READY"

Degenen, die in militaire dienst zijn geweest, hebben vrijwel allen dezelfde ervaring. Wij zijn geneigd terug te denken aan de prettige momenten, doch de minder prettige raken in ons geheugen op de achtergrond. Dit is trouwens altijd zo.

Als men dan een boekje in handen krijgt, dat bedoelt de jongens, die in dienst gaan, goede raad mee te geven, dan komen al die belevenissen weer boven. Het afscheid van thuis, hetgeen voor velen het eerste afscheid is, dat miserabele gevoel van alleen te zijn in een barak of kazerne temidden van anderen, die je nog nooit hebt gezien, het ontvangen van orders, die je vaak onzinnig vindt en dit nooit op een prettige maar altijd op een barse manier worden gegeven, enz.

Jongens van christelijke huize ondergaan dan meestal hun eerste vuurproef. Thuis baden zij voor het eten en voor het naar bed gaan. Dat is heel gewoon. Maar dan, temidden van het geschreeuw en gevloek, om het dan ook te doen . . . Menigeen stelt zichzelf gerust dat de Here je ook wel hoort als je onder de dekens bidt. En zij hebben het eerste duel al verloren.

Het is daarom een goede gedachte geweest van The Young Calvinist Federation om een boekje uit te geven speciaal voor de jongens die in militaire dienst worden geroepen. In de States is dit nog meer actueel, omdat daar militaire dienstplicht bestaat. In Canada is het alles nog vrijwillig, maar toch zijn er onder ons reeds verscheidene jongens die tot de strijdkrachten toetreden. Daarom wordt het hier ook belangrijk. Het boekje is geschreven door een chaplain, en legerpredikant, Rev. B. Dokter. Dadelijk is het te merken, dat hier iemand aan het woord is die weet wat er onder de militairen plaats vindt. Een exemplaar van het boekje is naar alle kerkeraden gezonden, die het kunnen bestellen voor diegenen, die in dienst gaan. Je moet zelf in dienst zijn geweest zijn om te weten van hoeveel waarde zulk een boekje voor de recruut is. Laat niemand denken, dat je een jongen kunt laten gaan met een handdruk en een goed woord alleen. Natuurlijk hebben die waarde, maar men moet beseffen dat zo'n recruut straks helemaal op zichzelf is aangewezen, althans de eerste tijd. "Get Ready" (de titel van het boekje) kan een goede hulp zijn om door die eerste weken, die het moeilijkste zijn, heen te komen.

D.F.

OP ZOEK NAAR BEWIJS

Nagemaakte slangen, reuze spinnen van rubber en een opgezette panter behoren bij de uitrusting van een Nederlandse wetenschappelijke expeditie naar de Kongo, welke ten doel heeft een nadere studie te maken van de chimpansee.

De Nederlandse Chimpansee Expeditie staat onder leiding van een professor in psychologie en ethologie van dieren, aan de Universiteit van Amsterdam. Het ligt in het voornemen, dat de expeditie vijf maanden in de Kongo zal verblijven.

Echte chimpansees zullen in contact worden gebracht met de namaak dieren en met andere voorwerpen in verschillende omstandigheden, teneinde hun reacties waar te nemen. Daarbij zal de expeditie tevens nagaan in hoeverre chimpansees menselijke reacties nabootsen. Hierdoor wil men bewijs verzamelen dat de tegenwoordige apen afstammen van schepselen, die in vroeger tijden als menselijke wezens hebben geleefd.

LADY TEACHER

needed for the lower grades.

Please send your application to The John Calvin Christian School Society, Mr. R. Klapwyk, Principal, College Ave., R.R. 6, Guelph, Ont.

WILLOWDALE CHRISTIAN SCHOOL

in

METROPOLITAN TORONTO

requires

TWO QUALIFIED TEACHERS

for primary grades. Ability to teach music is recommendable. Prospective applicants must not forget that Toronto is a very large city and what is more, it is an University centre, with nearly unlimited opportunities to increase academic and other educational standards.

Send applications to: S. Smilde, 367 North Taylor Mills Dr., Richmond Hill, Ont.

Due to sickness of our present teacher, the EBENEZER CHRISTIAN SCHOOL OF ST. THOMAS, ONT. requires

A TEACHER

for grades 1 and 2

immediately (also for the next school year). New building, 16 miles from Western University.

Contact Mr. John Zylstra, Sec., 420 Elm St., St. Thomas, Ont.

The "TIMOTHY CHRISTIAN ELEMENTARY SCHOOL" of BARRIE, ONT., will be in need of

TWO TEACHERS

for the 1963-1964 season. Experienced teachers preferred. Please send all correspondence to the Secr. Bert Schaly, R.R. # 1, Thornton, Ont.

Sarnia Christian School, Inc.

The Schoolboard invites

QUALIFIED TEACHERS

who would like to serve on the staff of its school te send their applications stating full particulars to the Principal Mr. A. Hengstman, 764 Murphy, Sarnia, Ont.

"Calvin" National Christian School

KINGSTON, ONTARIO, CANADA

is in need of

1 PRINCIPAL

2 TEACHERS (preferably experienced

New modern school to be opened in September 1963.

Kingston is a centrally located city of 50,000, near the Thousand Islands and is the home of Queen's University.

Reply, stating age, experience, etc. to Mr. J. Prinsen, secretary, 662 Portsmouth Ave., Kingston, Ontario.

TIMOTHY CHRISTIAN SCHOOL

of

Toronto

is in need of a

PRINCIPAL and TEACHERS

Please send applications to Mr. Enno J. Meijers, 8 Byng Ave., Rexdale, Ont.

THE JOHN CALVIN SCHOOL OF STRATHROY, ONT. (Five Rooms)

wil be in need of

A PRINCIPAL AND 2 TEACHERS

Please send your applications to the Secr., Mr. J. Faber, 444 Metcalfe Street, Strathroy, Ont.

The JOHN KNOX CHRISTIAN SCHOOL OF BRAMPTON, ONT. will be in need of a

VICE-PRINCIPAL

and

TWO TEACHERS

for grade 1B and grade 2. Qualified teachers preferred.

Please send your applications to the secretary T. C. Wendel, P.O. Box 84, Brampton, Ont.

The TORONTO DISTRICT CHRISTIAN HIGHSCHOOL

is in urgent need of a

PRINCIPAL and a TEACHER

for the Gades 9 and 10.

Requirements: Principal, B.A. degree and preferably experience as a teacher and/or principal; Teacher, B.A. degree.

Subjects: Science, English, Mathematics, History, Geography, Bible and Church History, Physical Education, with either combination of subjects mentioned above.

Teachers interested in helping to promote the important cause of Christian Education, are urgently requested to send their applications to: Mr. F. J. Reinders, Chairman, 11 Pakenham Drive, Rexdale, Ont. Canada.

HAMILTON DISTRICT CHRISTIAN HIGH SCHOOL

This fast growing school invites applications from teachers in

English
Science and Mathematics
Languages

Address your letters to the Principal, Rev. W. Van Dyk, % Hamilton District Christian High School, 220 West 3rd St. Hamilton, Ont.

VROUWEN RUBRIEK

Redactrice: Mrs. A. Wagenaar
67 Victoria St., Blenheim, Ont.

Herinneringen

Ruim tien jaar geleden zetten we voet aan wal in Canada. Pa, Ma en vier kinderen , 10, 7, 5 en 3 jaar oud. 't Was in Halifax, dat we de boot verlieten. Na veel gedoe met papieren en bagage werd ons verteld om eten te gaan kopen want 's avonds om 8 uur zou de trein vertrekken, die ons naar Ontario zou brengen.

Een store was gauw gevonden en we konden engels spreken! O ja, natuurlijk, brood = bread, melk = milk, boter = butter, zie je wel, dat zat wel goed! 't Duurde niet lang of we wisten dat in Halifax brood geen bread en boter geen butter was. Wat het wel is weten we nog niet, want we hebben nog steeds geen frans geleerd. Maar we kregen wat we nodig hadden en ook goedkoop!

's Avonds begon de miserabele treinreis. A special train for immigrants! Yes, real special! Het ding bracht ons zo ver als Toronto, waar hollandse dames ons verwelkomden met koffie en gebak.

Vandaar ging de reis verder in een normale trein. Op het doel van bestemming aangekomen vonden we niemand om ons te begroeten of wegwijs te maken. Een vriendelijke neger kwam ons te hulp. Hij was een van de mannen die Nederland had helpen bevrijden in 1945 en sprak een klein beetje hollands en duits. De inspector for immigration werd gebeld en met behulp van onze zwarte vriend konden we hem aan het verstand brengen, dat hij voor onderdak moest zorgen. Z'n eerste vraag was tot welke kerk we behoorden. "Ha, the Dutch church! I get the minister for you!" Lieve mensen, de minister maar liefst, een dominee zou ook kunnen doen. Toen Mr. Inspector terug kwam grijnsde hij verlicht. "No, the minister was not home, but I bring you to a Dutch family, members of your church. You'll be all right!"

Opgelucht stapten we in de Inspectors car en werden we bij the "Dutch" family afgezet.

Na een hartelijk welkom en een heerlijk kopje thee, voelden we ons al beter. Als haar man thuiskwam was de zaak zo in orde, stelde Mrs. K. ons gerust.

De volgende dag — een zaterdag — hadden we een dak boven ons hoofd, . . . wel . . . niet veel meer dan dat, "but it would do for the time being". En Mr. K. zei, dat we de volgende dag bij de kerk met veel mensen konden praten, dan kwam er wel een huis en werk.

Daar zaten we dan 's zondagsmorgens . . . engelse dienst . . .

No, the Minister was er nog niet, dus lezen. Een boek werd ons in de handen gestopt . . . zingen, zo goed en zo kwaad het ging en luisteren zoals nette mensen dat doen in de kerk. Of we er iets van begrepen? . . . Nil . . . of tenminste zo goed als niets. Na de dienst zeiden we tegen elkaar: "Dat is wat anders hé dan brood=bread en zeep = soap. Dat wordt niets met ons en die engelse dienst. Maar gelukkig, 's middags was het Dutch.

Gaan we de volgende week weer naar dat engels, vroegen de kinderen? Ja, wat denk je, dat we in Canada maar één keer naar de kerk gaan? snapte ik, met weinig overtuiging. Want dat antwoord bracht mee, dat ik ook naar de engelse dienst moest. Maar hoe zouden we ooit zoveel engels leren, dat we er wat van begrepen? Die kinderen, die leerden het gauw genoeg, maar wij?

We hadden al lang begrepen, dat kerk-engels nog heel wat anders was dan de alledaagse taal. Daar moesten we dus iets op vinden, maar wat? Als je op weg bent naar de veertig leer je niet zo gemakkelijk meer. Er was geen andere weg dan proberen en doorzetten. We zijn dan nu ruim tien jaar hier en onze moeite is beloond. Een engels preek levert geen grote moeilijkheden op, en een eenvoudige engels inleiding kunnen we ook wel maken. Ook weten we wat er in de wereld omgaat doordat we de krant kunnen lezen. Bovendien gaan we niet op de loop als onze Canadese buren een praatje willen maken. Op hun vraag waarom we naar de "Dutch church" gaan, vertellen we dat het geen dutch church is, maar dat we lid zijn van de Chr. Ref. Church.

Ook kunnen we met onze Canadese broeders en zusters, in of buiten de Church praten over de noodzakelijkheid van Chr. Onderwijs enz.

U ziet, het is heus geen luxe, dat U de taal van het land kent. Bovendien, wat voor hulp kunnen we zijn voor onze kinderen als ze eens moeilijkheden hebben met zondagschool of catechisatieles? Of als ze een onderwerp moeten behandelen op de Young People society? Daar houdt U toch ook graag een oogje op? Nu, als we geen engels leren, staan we gauw met de handen in het haar. Dus ophouden met klagen, daar bereiken we niets mee. Als onze vrouwen en moeders, die hier 5, 10 of 12 jaar zijn, nog zeggen, ik heb zo goed als niets aan de engelse dienst, mogen ze zichzelf de vraag wel eens stellen: "Wat heb ik ervoor gedaan?" "Geregeld" thuis blijven van de engelse dienst is zeker geen oplossing. Wat U dan wel kunt doen? Begin eens met de psalmen uit het hymnbook te vergelijken met de hollandse. Als uw man geen engels leest aan tafel, laat een van de kinderen eens lezen en U neemt de hollandse Bijbel.

't Zelfde kunt U in de kerk doen. Ook is het onder ons gewoonte dat we elke week een Catechismuspreek hebben. U weet wat de volgende zondag aan de beurt is. Doet U de moeite dan eens het engels en het hollands te lezen, dan begrijpt U waar de dominee over preekt en U hebt al weer een paar woorden engels geleerd. Je krijgt per slot niets voor niets. En als U *nu* niet aanpakt, kent U over vijf jaar niets meer dan nu. We kunnen toch waarlijk niet altijd op de 50-50 basis blijven doorgaan?

Onze kinderen gaan nog steeds geregeld naar de hollandse dienst, de oudste twee zingen dan zelfs nog mee, maar die van 18 jaar oud zegt: ik weet niet wat ik zing, hoor, but it seems funny to me, just to sit with your mouth closed.

"Herinneringen" staat hierboven. 'k Heb me aardig laten gaan, nu, leest U dan maar, verleden, heden, toekomst. 'k Ben per slot ook geen schrijfster, maar een gewone huisvrouw en moeder van zeven kinderen. Ja, U begrijpt het al, de drie jongsten, 10, 8 en 6 jaar oud zijn hier geboren, dus geen wonder dat ik zo'n pleidooi voor het engels gehouden heb.

En nu ik toch zo'n gruwelijk lang epistel geschreven heb, wil ik 'S.W." graag laten weten, dat haar ideeën onder "Wij en de kerk" heus niet zo fantastisch zijn. Ik zie ze al staan, die zondagschoolkinderen, bijv. met Pasen. Ze mogen dan alléén de paasliederen zingen, die ze op zondagschool geleerd hebben, hetzij voor, onder of na de dienst. Daar gaan we natuurlijk niet over kibbelen en misschien konden ze elke zondag het versje dat ze moesten leren voor ons zingen of met ons, wat zouden ze leren. Er is heus wel wat op te vinden om onze kinderen te laten voelen, dat ze er ook bij horen.

Maar nu moet ik U allen groeten, 'k wens U succes met de studie en ik hoop dat niemand zegt: wel, we hebben de tijd nog!

Mrs. New-Canadian

The Story Ever New

Isla Parschal Richardson

Across the road the apple blossoms are swelling;
With soft, new wings a radiant butterfly
Has found its joyous freedom, gladly telling
That spring with all its beauties hovers nigh.

With velvet fingers pussy willows gaily
Are waving to the bluebird and its mate,
Like golden fairy coins, dandelions
Are scattered on the grass and by the gate.

Nature's Easter beauty and perfection
Are telling us again the message old
Of life eternal, of the resurrection,
So simply, truly in the Bible told.

The warm sunbeams are coaxing sleepy blossoms;
The breeze is singing of the coming spring . . .
Create in me a new, new heart, O Father,
For there is love today in everything.

STRANGE PEOPLE

People who talk about prayer but never pray.

People who say tithing is right but don't tithe.

People who wish to belong to the church, but who never attend or support the church.

People who make good salaries, and give nickles and dimes to the church.

People who stay away from church for trivial reasons, and then sing, "Oh, How I Love Jesus."

People who say the Bible is God's Word to man, and yet do not read it.

People who say eternity is more important than time, but who live for this life only.

People who criticize others for things they do themselves.

People who say "we" in accomplishments in which they had no part.

People who would rather hear something bad about another then something good.

People who follow the devil all their lives but expect to go to Heaven when they die.

— The Evangelical Friend

DEINING IN DE KEUKEN

ONTARIO KRIJGT EINDELIJK GEKLEURDE MARGARINE

Na een lange strijd heeft de regering van Ontario toegegeven aan de wens van vele huisvrouwen, en van misschien nog meer margarine fabrikanten, om de margarine in de fabrieken te laten kleuren. Tot nu toe moesten de fabrikanten de margarine kleurloos afleveren en mochten zij er een capsule bijdoen, waarin wat kleurstof aanwezig was. De huisvrouwen konden dan zelf kleurmengen in de keuken.

Nu de regering van Ontario dan eindelijk "ja" heeft gezegd, is er opnieuw deining ontstaan. Nu zijn de huisvrouwen ontevreden omdat de kleur niet die van natuurboter evenaart, maar veel te geel, bijna zelfs oranje is.

De zuivelfabrikanten zijn uiteraard zeer attent, want die willen niet dat margarine voor roomboter wordt aangezien.

Hoe ook, de strijd in Ontario is beslecht, doch — zoals in meer oorlogen het geval is, niemand is als de werkelijke overwinnaar uit de krijg teruggekomen.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B., Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES:

"CALVINIST - CONTACT" PREMIE BOEKEN

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 4.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevalen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel. Alle Bijbelse personen, geografische namen, alles wat betrekking heeft op de afzonderlijke Bijbelboeken, cultus en maatschappelijk leven van Oud-Israël, de in de Bijbel genoemde gebruiksvoorwerpen, dieren, planten enz. kunt U hierin vinden met een kort-en-bondige omschrijving. Een uitstekende gids door de Bijbel.

HUMOR VAN DE BIJBEL, door Okke Jager.
Het geheim van de ware humor is te leven in de vreugde van Christus. In dit boekje wordt gepoogd dit aan de lezers duidelijk te maken.

DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.
Gelovigen maar ook ongelovigen hebben erkend dat de Bijbel een zeer bijzonder boek is. Een boek van onuitputtelijke schoonheid.

HERLEEFD VERLEDEN, door Prof. A. Sizoo.
Een boekje over de Grieks-Romeinse oudheid dat de aandachtige lezer een beter begrip zal bijbrengen van de wereld waarin wij thans leven.

HET CALVINISME (Stonelezingen), door Dr. A. Kuyper.
Iemand die het Calvinisme wil leren kennen mag niet nalaten deze "stone lezingen", die door Dr. Kuyper in Princeton (Amerika) in het jaar 1898 gehouden zijn, te bestuderen.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

LUTHERS WERKEN
Luthers werken zijn niet erg bekend en toch zo erg belangrijk. Ds. Impeta geeft in dit boekje de vertaling van: "De Babylonische gevangenschap van de Kerk", "Brief aan Paus Leo X" en "De vrijheid van een Christen".

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU, door Ds. J. Overduin.
Een boekje waarin de verschrikkingen van het concentratiekamp Dachau gedurende de tweede wereldoorlog worden beschreven, maar waarin vooral ook uitkomt de heerlijkheid van een onwankelbaar geloof in God, zodat het hemelleven reeds aanvangt temidden van Helse tyrannie.

KAART VAN KERKELIJK NEDERLAND, door Dr. C. N. Impeta. (Beschrijving van verleden en heden der Remonstrantse Broederschap.)
Ds. Impeta geeft in dit boekje een objectieve beschrijving van de meer dan 50 kerken in Nederland. (Geschiedenis, grondslag, organisatie enz.) Een zeer interessant boekje voor meelevende kerkmensen.

OOK U SPREEKT GRIEKS EN LATIJN, door Prof. Dr. A. Sizoo. (Hoe Griekse en Latijnse worden in de Nederlandse taal zijn opgenomen.)
De Nederlandse taal bevat heel wat z.g.n. geïmporteerde woorden, waaronder ook Grieks en Latijn. Dr. Sizoo schrijft hierover op boeiende en populaire wijze en heeft het zodoende gemaakt tot een leerzaam boekje.

VAKBEWEGING EN MAATSCHAPPIJ, door Dr. W. Albeda.
Mensen die hier actief zijn in de "Labour Organizations" kunnen nog wel wat leren van dit boekje.

KLIMATOLOGISCH, door G. Th. Rothuizen.
Een verzameling gedichten naar thema.

BILDERDIJK, door Martien J. G. De Jong.
Een bibliografie over Bilderdijk, die een van de geleerdste mannen was van zijn tijd, en leefde in de dagen van het Réveil. Dit boekje geeft behalve een levensbeschrijving tevens een indruk van zijn voornaamste werken.

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt kunt U een van de volgende "ONE EVENING CONDENSED CHRISTIAN BOOKS" kiezen.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS
Virginia Blakeslee, vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put again the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS
Stanley Ledyard. The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON
Rosemary Conningham. Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST
Dr. F. B. Meyer. A Clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN
Ruth Gordon. The Personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.